

๑

ไม่คาดคิด

“น้ำบกมา!”

เสียงกระซิบกระซาบของพนักงานสาวๆ ดังแว่วไปทั่วบริเวณโถงด้านหน้าอันหรูหราของโรงแรม The Nava Green Bangkok เมื่อหนุ่มใหญ่หน้าตาคมเข้มก้าวเข้ามา รูปร่างสูงสมรตในชุดเสื้อเชิ้ตสีดำพับแขนถึงศอกกับกางเกงยีนสีเดียวกันขนาดพอดีตัว เสริมขายาวให้ดูเพรียวกระชับจินตนาการได้ไม่ยากกว่ากล่อมเนื้อซึ่งซุกซ่อนอยู่ด้านในคงจะแข็งแรงพิศเปรี้ยะเหมือนกับท่อนแขนและหน้าอกซึ่งเผยให้เห็นชัดเจนกว่า

ผิวสีแทนของเขามีเสน่ห์ชวนมอง รวมกับบุคลิกขรึมๆ น่าค้นหา ยิ่งทำให้สาวแก่แม่่ม่ายทั้งหลายในโรงแรมต่างพากันแอบปลื้มไม่น้อยไปกว่าบรรดาเจ้านายหนุ่มทั้งสี่ของตระกูลจารุบรรกิจเลย

พนักงานสาวๆ ที่เคาน์เตอร์มองตามขวัญใจกันตาเยิ้ม รีบยกมือไหว้เมื่อเขาผินหน้ามามอง แม้จะรู้ว่าริมฝีปากภายใต้ไรหนวดเขียวจางๆ จะกดยิ้มให้ตามมารยาท แต่ก็อดหัวเราะไม่ได้

กระทั่งหนุ่มร่างสูงเดินเข้าด้านในไปแล้ว สามสาวต่างวัยจึงค่อยถอน

หายใจพรืดออกมาแทบจะพร้อมกัน

“โอ๊ย...ละลาย”

เสียงครางของรุ่นพี่ใหญ่สุดทำให้พนักงานใหม่ที่เพิ่งเริ่มงานได้สองวัน ต้องถามด้วยความสงสัย

“น้ำบकเป็นน้ำของใครเหรอคะพี่แป่ว หล่อเข้มอะไรเบอร์นี้ ตอนเขายิ้ม นกถึงกับขาลั่นเลยคะ”

“ญาติคุณวรชมนนะ เป็นน้องชายบุญธรรม เลยมักดีเป็นน้ำของบรรดานายของพวกเราด้วย ทั้งที่อายุก็ไม่ได้ห่างกันมากเท่าไร แต่พนักงานเรียกว่า ‘น้ำบค’ จนติดปาก จริงๆ เขาชื่อคุณบุรีจ๊ะ”

“หล่อแล้วยังใจดีอีกกะคะ ให้พนักงานเรียกว่าน้ำได้ ดูไม่ถือตัวเลย”

“เหมือนจะไม่ถือตัว แต่ก็เข้าถึงยากจ๊ะ” สาวอีกคนแทรกขึ้น “นอกจากคุณนกับลูกๆ ทั้งสี่คนและคุณนางแล้ว น้ำบคเหมือนจะสร้างกำแพงกันคนอื่นไว้หมด พูดน้อย ขรึมๆ พวกเราบางคนทำงานมาหลายปี ยังไม่มีโอกาสได้พูดด้วยสักคำ และปกติน้ำบคจะอยู่ที่นครนายก ไม่ค่อยได้ลงมากรุงเทพฯ หรือก”

“อ้าว...แบบนี้ก็แยสิคะพี่ซา นกจะขอเป็นแฟนคลับซะหน่อย พอฟังแบบนี้แล้วฝ่อเลย”

“น้ำบคเป็นผู้ชายที่น่าค้นหาจะตาย แบบนี้ไ้พวกเราถึงได้ปลื้มพอม่ายเนื้อหอม อายุสามสิบห้ากรูบกริบแบบนี้แหละคือพ่อของลูก”

“ใจเย็นคะพี่แป่ว ถามน้ำบคก่อนไหมว่าเขาจะเอาพี่หรือเปล่า”

“เดี๋ยวละพี่ซา” รุ่นพี่ชุดเผียะที่แซนคนแซวพร้อมส่งค้อนให้ก่อนจะพากันหัวเราะครึกครื้น ถือเป็นการเหมายมัยกันพอหอมปากหอมคอตามประสา ให้รู้สึกกระชุ่มกระชวยเวลาบุรีมาเยี่ยมเยียนที่นี่

“น้ำบคเคยแต่งงานแล้วเหรอคะพี่แป่ว” พนักงานใหม่ยังคาใจคำพูดเมื่อครู

“ใช่จ๊ะ แต่ภรรยาตายไปแล้ว พอน้ำบคโสด สาวๆ อย่างพวกเราเลย

มีความหวังอีกครั้ง เอ...ว่าแต่ลมอะไรพัดน้ำบมวันนั้นะ”

“นั่นสิคะพี่แป่ว เรื่องคุณจินหรือเปล่า”

“พี่ว่าน่าจะเป็นเรื่องคุณจาง”

“หรือจะมาถูกระให้คุณมน คุณจักร และคุณนาง”

“สรุปว่ามาหาคุณจินนั่นแหละ คงคิดถึง”

“อ๊วย...เดี๋ยวค่ะพี่ๆ” พนักงานใหม่มองรุ่นพี่ทั้งสองคุยกันด้วยหน้าตา
เลอหลา แล้วต้องรีบทำท่ายกมือขอเวลานอก “พี่แป่วกับพี่ชาคุยอะไรกัน
คะเนี่ย แถมยังมีชื่อคนเยอะเยอะไปหมด นกตามไม่ทันแล้ว”

“อ๊วย...เรื่องมันยาว เดี่ยวค่อยไล่เรียงให้ฟังทีหลัง โน่นเนาะ มีแขก
กรู๊ปใหญ่เข้ามาพอดี”

สามสาวรีบสำรวมกิริยา ต้อนรับคณะทัวร์ชาวต่างชาติจำนวนร่วมร้อย
ชีวิตกันมือเป็นระวิง แต่ก็คอยชำเลื่องไปยังฝั่งห้องทำงานของผู้บริหาร
โรงแรมเป็นระยะ เพื่อจะเห็นบุรีเดินไปเดินมาให้ชื่นใจบ้าง เพราะหลังจาก
วันนี้แล้ว ก็ไม่มีใครคาดเดาได้เลยว่าเขาจะเข้ามาอีกทีเมื่อไร

บุรีเดินเข้ามาในออฟฟิศด้วยความคุ้นเคย พนักงานแต่ละส่วน
พากันลุกขึ้นยกมือไหว้แล้วนั่งทำงานต่ออย่างกระตือรือร้น มีเพียงนุจรีซึ่ง
เป็นผู้จัดการโรงแรมเดินตามเข้าไปในห้องทำงานส่วนตัวด้วยคนเดียว

ชายหนุ่มร่างสูงวางมือบนโต๊ะทำงานสะอาดสะอ้าน กวาดตามองดู
ข่าวของต่างๆ ซึ่งยังเป็นระเบียบเหมือนเดิมแม้ว่าเขาจะเข้ามาใช้นานๆ ครั่ง
ก็ตาม บนโต๊ะมีแฟ้มเอกสารเปิดกางอยู่ นุจรีบอกทางโทรศัพท์ไว้ล่วงหน้า
แล้วว่าเป็นรายละเอียดของโครงการสร้างห้องสมุดให้โรงเรียนในถิ่นทุรกันดาร
ทางภาคอีสานซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของเขา เพื่อเป็นการตอบแทนสังคม
จากกลุ่มบริษัทในเครือจารุบรรณกิจ

เขายังไม่ได้อ่านมันในทันที แต่หันมาพยักหน้าให้นุจรีซึ่งกำลังยื่นรอ
รับคำสั่ง

“บอกจิวว่าผมมาถึงแล้ว”

“ค่ะ น้ำบักจะรับกาแฟก่อนไหมคะ น่าจะพอมีเวลา”

“ขอเหมือนเดิมก็แล้วกัน”

“ได้ค่ะ นุจจะรีบจัดการให้”

หลังจากนุจรีออกไปแล้ว บุรีนั่งอ่านเอกสารเจียบๆ เพียงครู่เดียว กาแฟก็ถูกนำมาเสิร์ฟ กลิ่นหอมของเอสเพรสโซ่ มัคคิอาโต ลอยเตะจมูก อบอวลไปทั่วห้อง เขาละความสนใจจากงานทันที

“คุณจิกำลังลงมาจากห้องพักนะคะ ยังไงนุจขอตัวไปดูแลความเรียบร้อยข้างนอกก่อน”

“ขอบใจ”

กลิ่นกาแฟช่วยให้สมองของบุรีปลอดโปร่งขึ้นมาก ปกติแล้วเขาชอบดื่มเอสเพรสโซ่สองชอตเพียวๆ มากกว่า ส่วนเอสเพรสโซ่ มัคคิอาโต ซึ่งเป็นสูตรเพิ่มนมนี้ มันคือความผิดพลาดจากการรับออเดอร์ในคราวแรก คือสั่งไปอย่างหนึ่งแต่ได้อีกอย่างหนึ่ง เขาเลยวางมันทิ้งไว้โดยไม่แยแส จากนั้นก็คุยงานกับจินณะต่อ ทว่าเมื่อลืมหันมือตื่นมาดื่มเสียอย่างนั้น แล้วก็ต้องประหลาดใจรสชาตจนต้องเรียกหาทุกครั้งที่เข้ามาที่นี่

ทว่าในวันนี้ เพียงยกกาแฟขึ้นจิบ หัวคิ้วเข้มนักขมวดเข้าหากัน

“เดี๋ยวคุณนุจ”

“คะ?”

“เปลี่ยนคนชงหรือเปล่า”

ผู้จัดการโรงแรมหน้าเฉือนทันที

“เอ่อ...พอดิคนที่เคยชงให้น้ำบัก วันนี้เขาลางานค่ะ”

คนตัวใหญ่สบถสองสามคำ นุจรีฟังไม่ออกหรอกว่าอะไร แต่รับรู้ว่าเขากำลังอารมณ์เสียอย่างหนัก

“เดี๋ยวนุจให้เด็ก...”

“ไม่ต้อง ไปทำงานเถอะ”

นุจรีทำหน้าที่เหมือนอยากตายเมื่อถูกไล่ จังหวะนั้นเองจิระยูก็เดินเข้ามาในห้องพอดี เห็นบรรยากาศตึงเครียด และกาแฟบางส่วนกระหกหกอยู่บนจานรองก็พอจะเดาได้

“กาแฟไม่ถูกปากหรือน้าบ”

เขาตัวตลึงตามองหลานชายคนรองโดยไม่ตอบ...รู้อยู่แล้วยังจะถาม “วันนี้คนชงประจำลาหยุดคะคุณจิ” นุจรีเป็นฝ่ายตอบด้วยเสียงอ่อยๆ

จิระยูทำเสียงรับรู้ในคอ แล้วพยักหน้าให้พนักงานสาวออกไปก่อน จากนั้นก็เดินมาหย่อนตัวนั่งที่ขอบโต๊ะ ใช้มือปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตตรงหน้าอกออกหนึ่งเม็ดเผยให้เห็นแผลงอกอะไร ถ้าสาวๆ เห็นคงได้กรีดก้นโรงแรมแตก แต่สำหรับบุริมมันเป็นภาพชินตาเสียแล้ว เพราะเห็นกันมาตั้งแต่อ่อนแต่ออก

จิระยูเป็นหนุ่มหน้าตาคมเข้ม ผิวขาวสะอาดลลอลตา รูปร่างสูงโปร่งเหมือนนายแบบ แต่ก็มีกล้ามเนื้อแน่นปึ๋ง จับตรงไหนเป็นจอมดัดแข็งๆ ทว่าเมื่อสวมเสื้อผ้าแล้วดูไม่เป็นยักษ์หนอกใหญ่ก้ามปูเทอะทะ สรุปก็คือหุ่นพิมพ์นิยมของสาวๆ สมัยนี้นั่นละ

คนเป็นน้ำเหลือบมองแผลงอกขาวๆ ของหลานนิดเดียว แต่ใช้เวลาจ้องไปหน้านานกว่า เพราะรอยคล้ำใต้ขอบตาของจิระยูทำให้เขานึกสงสารหลานชายที่ต้องทำงานหนักแทนฝาแฝดผู้น้องมาร่วมเดือนแล้ว ทั้งๆ ที่ไม่ใช่หน้าที่ของตัวเองเลยสักนิด

“เสร็จยังน้าบ เดี่ยวเราต้องแวะบ้านก่อนไปสนามบิน”

“แวะทำไม” เขาถามพร้อมเซ็นชื่อในเอกสารแรกกเดียวก่อนจะปิดแฟ้มลง เป็นอันเสร็จภารกิจที่โรงแรมในวันนี้

“แทนมโหรี. มาบอกว่ามีคนมารอพบคุณแม่ ถ้าไม่ได้เจอจะไม่ยอมกลับ เรายังพอมีเวลา ผมเลยว่าจะแวะไปดูหน่อย”

“พื้มนรู้หรือเปล่า”

“ผมยังไม่ได้ออกให้คุณแม่ เพื่อเป็นเรื่องเล็กน้อยจะได้ไม่ต้องกังวลใจท่าน แค่อุเลคุณยาย ดูแลรีสอร์ทที่เชียงใหม่ ไหนจะต้องรบรากับไอ้จักร

และยายนาง คุณแม่ก็ปวดหัวมากพอแล้ว”

“ก็จริง เดี่ยว...นั่นแหละ...”

เขามองตามแก้วกาแฟของตัวเอง เมื่อจู่ๆ จิระยุก็ยกมันขึ้นชด

“อร่อยดี”

“แต่มันไม่เหมือนเดิม” เขาตอบ หนำมุ่ม

“น้ำบกรื่องมาก รู้ตัวปะ”

“เออ”

แม้จะทำท่าหงุดหงิดใส่ แต่เขาเข้าจริงก็ไม่มีอะไร เพราะเขาสนิทสนมกับจิระยุมากที่สุดในบรรดาหลานทุกคน และยังดูแลไร่ที่นครนายกด้วยกัน

ส่วนคนบริหารงานโรงแรมจริงๆ คือจินณะ แผลดคนน้องของจิระยุ ทว่าจินณะเดินทางไปทำธุระที่อเมริกา แผลดผู้พี่จึงต้องลงมาดูแลโรงแรมให้ชั่วคราว ชั่วคราว ชั่วร้ายตอนนี้น้องชายดันไปมีเรื่องมีราวในต่างแดน เขาและจิระยุจึงต้องเดินทางไปที่นั่นเพื่อช่วยเคลียร์ปัญหาให้ ซึ่งภารกิจนี้มีเพียงคนในครอบครัวและนุจรีเท่านั้นที่รู้ เพราะถ้าข่าวแพร่สะพัดออกไปคงไม่เป็นผลดีต่อโรงแรมแน่

จิระยุทำงานในไร่เก่งและยังมีความเป็นผู้นำสูง แต่ก็เล็ดรื้อนอนอยู่มาก เหมือนกับนาว่าผู้เป็นพ่อไม่มีผิด เสียตายที่นาว่าเสียชีวิตจากอุบัติเหตุไปตั้งแต่ลูกๆ ยังเด็กนัก จึงไม่มีโอกาสเห็นพวกเขาเติบโตเป็นหนุ่มและดูแลกิจการต่างๆ ให้เจริญก้าวหน้าได้อย่างน่าภาคภูมิใจ

“มาอยู่โรงแรมเดือนเดียว หน้าผ่องอย่างกับผู้หญิง”

คนเป็นหลานโดนตอกกลับบ้าง ซึ่งไม่เฉพาะแค่ใบหน้า แต่ทั้งคอแขน และหน้าอกของจิระยุที่เคยถูกแดดในไร่เผาจนแดง บัดนี้ดูขาวเนียนขึ้นผิดตา

“แรงวะน้ำบกร เดียวกลับไปอยู่ที่ไร่ก็หล่อเข้มเหมือนเดิมเองแหละ พ่อกับแม่จะผิดไปไหน”

เห็นหลานทำหน้าที่เสร็จแล้วก็เลิกสนใจนิดๆ พี่น้องตระกูลนี้ได้ยินมาจาก

บุพการีเต็มๆ ตัวขาวจืดตั้งแต่เด็ก เวลาไปเที่ยวทะเลหรือตากแดดนานๆ
อย่างมากผิวก็แค่แดง ใช้เวลาเพียงไม่กี่วันก็กลับมาขาวดังเดิม

ครั้งหนึ่งจิริยุเคยเปรยว่าเกลียดผิวตัวเอง ยากได้สีแทนแบบเขา
มากกว่า มันดูเท่สำหรับผู้ชายด้วยกัน ดังนั้นเมื่อถูกแซวเรื่องความขาวผ่อง
เป็นयोगิโยทำนองนี้ หลานชายจึงออกอาการทุกครั้ง

เอาคินมันเรื่องไหนไม่ได้ก็วกมาเรื่องนี้แหละ เดียวก็ชนะมันเอง

“ที...อย่าคิดว่าจะได้กลับง่ายๆ เรื่องจินยังไม่เคลียร์” เขาพูดดับฝัน
หลานชาย

“ไอ้จินนะไอ้จิน เจอตัวเมื่อไหร่จะตื่นหน้าให้” จิริยุทำท่าขบเขี้ยว
เคี้ยวฟัน

“แน่ใจ? จะตื่นหน้าหรือจะชวนกันไปซ่า?”

“เกลียดน้ำบักวะ รู้ทันตลอด”

คนฟังหัวเราะเบาๆ เขารู้ทันหลานคนนี้ ก็เหมือนกับที่มันรู้ทันเขา
ทุกเรื่องนั่นละ

แต่แล้วบทสนทนาก็ต้องชะงัก เพราะเสียงเพลงจากสมาร์ตโฟนดัง
ชัดจิ้งหะก่อน

“จ๊าโทร. มา” บุรีบอก แต่จิริยุรีบโบกไม้โบกมือ

“คุยกันไปเลย”

“เออ” เขาตอบก่อนจะกดรับสายหลานชายคนโต “ว่าไงจ่า”

“น้ำบักเจอไอ้จิหรือยังครับ”

“เจอแล้ว จิก็อยู่ตรงนี้นี่ด้วย จะคุยไหม”

“เปิดลำโพงเลยดีกว่า”

“ว่าไงพี่จ่า ถึงส่วนไหนของประเทศแล้ว” จิริยุถามเมื่อรู้ว่าพี่ชาย
ต้องการพูดด้วย

“ยังอยู่ภูเก็ต พอดีมีปัญหาที่ฟาร์มนิดหน่อย เดี่ยวพรุ่งนี้พี่จะรีบขึ้นไป”

“ฟาร์มหอยมุกปัญหาเยอะ เลิกทำแล้วมาดูแลโรงแรมแทนเถอะ ผม

จะได้กลับไระหี”

“มะ هنگ ทุกอย่างกำลังไปได้สวย ติดขัดแค่เรื่องไม่เป็นเรื่องเท่านั้น”

“ติดสาวมากกว่าละมั้ง” คนเป็นน้องแซวอย่างรู้ทัน

“ปากหมา”

“ก็ยิ่งดีกว่าคนปากจืด แถมยังปากไม่ตรงกับใจ”

“ไว้สาระ คุยเรื่องแกก่อน นี่เตรียมตัวเรียบร้อยหรือยัง”

“แน่ะ เปลี่ยนเรื่อง”

“ซีเรียสไวยไ่อนี่”

“เออๆ คนแก่แซวเล่นๆ ผมเตรียมตัวเรียบร้อยแล้วครับหัวหน้าใหญ่”
จิระยุสสร้างท่าเสียงซิงซัง ก่อนจะหัวเราะเมื่อได้ยินเสียงถอนหายใจจาก
ปลายสาย

“แล้วเครื่องออกก็โหมง” จามรว่าต่อ

“ห้าโหมง แต่เดี๋ยวคงต้องแวะบ้านก่อน มีคนมารอพบคุณแม่”

“ใครวะ”

“ไม่รู้”

“อ้าว”

“แหมมันไม่ได้บอก เอาเถอะ เดี๋ยวไปก็รู้เอง”

“พี่เพิ่งคุยกับคุณแม่เมื่อกี้ ไม่รู้ว่ามีคนมาหา จะได้บอกท่าน”

“เดี๋ยวผมจัดการเอง ขอไปดูก่อนว่าเป็นใคร มาหาทำไม จะได้สรุป
ให้คุณแม่ฟังทีเดียวน”

“เออ...นั่นก็ได้ เออ...น่าแปลก คุณแม่ฝากบอกว่ามะรืนนี้ยานางจะต้อง
เข้ากรุงเทพฯ นะครับ งานสั้นๆ แค่อสองวัน ตรงกับวันหยุดพอดี”

“จักรมาด้วยหรือเปล่า” เขาถามด้วยความเคยชิน

หลานสาวของเขายังเรียนมหาวิทยาลัยอยู่ที่เชียงใหม่ เพิ่งจะขึ้นปีสาม
หมาดๆ เมื่อหน้าร้อนที่ผ่านมา มีแมวมองมาเจอตัวตอนถ่ายทำซีรีส์วัยรุ่นนที่
สถาบัน เห็นความน่ารักสดใสของณาราที่โดดเด่นระดับดาวคณะก็รีบจับ

เข้าสังกัดทันที แถมยังเข้าทางพี่สาวและแม่บุญธรรมของเขาจนผ่านหลุยขนาดต้นตื้นมาขออนุญาตเขาถึงนครนายกด้วยตัวเองอีกทาง

อันที่จริงแล้วเขายังไม่อยากจะให้หลานสาววอกแวกเรื่องอื่นนอกจากตั้งใจเรียนให้จบก่อน แต่ณารเป็นเด็กดี ทำให้ครอบครัวจวบวรกิจภูมิใจเสมอ ดังนั้นเมื่อหลานอยากหาประสบการณ์ชีวิตในแบบที่น้อยคนจะได้สัมผัส แคมวระฆมนยังมอบหมายให้จุลจักรเป็นผู้ดูแลหลานสาวให้เขาอย่างใกล้ชิด น้ำคนนี่จึงค่อยเบาใจ

แต่มีครั้งหนึ่งจุลจักรติดงานที่รีสอร์ตจริงๆ เนื่องจากวระฆมนลืมน่วยเขาจึงกังวลใจมาก กลัวว่าคนที่ต้นสังกัดส่งมาจะดูแลณารไม่ดี แต่ทุกอย่างก็ราบรื่น กระนั้นถ้าให้เลือก เขาก็ไว้ใจจุลจักรมากกว่าใคร ถึงแม้ว่าทั้งสองคนจะเป็นไม้เบื่อไม้เมากันก็เถอะ อย่างไรก็ตามก็ถือว่าเป็นคนในครอบครัวเดียวกัน

“มาครับ มั่นขัฒคำสั่งคุณแม่ได้ที่ไหน”

“โอเค ขึ้นเดี๋ยวนี้ค่อยโทร. คุณรายละเอียดกับยายนางที่หลัง จามีอะไรอีกไหม ได้เวลาที่น้ำกับจี้จะต้องไปแล้ว”

“ไม่มีครับ เดินทางปลอดภัยนะน้ำบัก ไช้จิดด้วย” จามรบอกเผื่ออีกคนที่ฟังอยู่

“ฝากดูแลโรงแรมด้วยนะพี่จ่า”

“วางใจนะ ส่วนแกก็ต้องดูแลตัวเองเหมือนกันนะจี้ อย่าทำอะไรจ้อร่อนวู่วาม ส่งสารคุณแม่กับคุณยายบ้าง ท่านเป็นห่วง”

“หิ...พูดไม่ดูตัวเองเลยนะพี่ชาย ผมมีน้ำบักไปด้วยจะกลัวอะไรละ”

“เออ...งั้นก็จบ ขอให้แกโชคดี กลับมาครบสามสิบสองก็แล้วกัน”

หลังจากวางสายแล้ว จิระยูก็เอื้อมมือมาตบต้นแขนผู้เป็นน้ำบ่าบๆ

“ชื่อคนหรือยันต์กันผีครับน้ำบัก จบได้ทุกประเด็น”

“เบาไว้ย มือหนักจิบ”

นอกจากมือหนักแล้ว เท้าของมันก็หนักไม่แพ้กัน เรื่องนี้เขารู้ดี ยิ่งถ้า

ได้จามมาเป็นลูกคู่ด้วยแล้วละก็ ไปที่ไหนมีแต่พังยับยันทันที พี่สาวบุญธรรม
ของเขาจึงต้องส่งจามรลงไปอยู่ภาคใต้ไกลๆ จะได้เจอกันลำบากหน่อย

“ไปยัง” จิระยุทธามพร้อมส่งสายตาวีวับมา ให้ จะเรียกว่ากวนบาทา
ก็ไม่ผิด

“รออะไรล่ะ”

“นึกว่ายังหิวกาแฟ”

เขาแยกเขี้ยวใส่มันทันที “อยากปากแตกก่อนขึ้นเครื่องไหม”

“ดูจะ ไม่ได้กลัวนะ แต่ง่วนนอน ไปดีกว่า”

ว่าแล้วหลานรักก็เดินออกจากห้องไปทันที

เมื่อเขาตามมาถึงรถก็เห็นว่าจิระยุทธกลับคอปับไปแล้ว จากที่จตามมา
เอาเรื่องต่อก็นึกสงสัยแทน

“ไปบ้าน” เขาสั่งคนขับรถ จากนั้นก็นั่งคิดถึงเรื่องราวบางเรื่องที่กำลัง
กวนใจเขาอยู่ในขณะนี้ไปตลอดทางจนถึงจุดหมาย

เมื่อรถตู้เลี้ยวเข้ามาจอด ณ บริเวณหน้ามุขของบ้านจารุวรกิจ
บุรีก็เห็นสาวใช้หอมบอยยืนชะเง้อคอรออยู่ก่อนแล้ว เขาและจิระยุทธก้าวลง
จากรถ พอดีกับเหมียวชอยเท้าลงบันไดเข้มารายงานด้วยท่าทางกระอัก-
กระอ่วน

“มากันแล้วเหอฮะ มีคนมารอพบคุณมน ไม่พูดไม่จา เอาแต่ร้องไห้
อย่างเดียว แหมกับป้าสร้อยไม่รู้จะทำยังไงแล้ว”

จิระยุทธหันมาสบตาเขาด้วยหน้าตาเคร่งเครียดเหมือนกัน เพราะอีก
ไม่กี่ชั่วโมงก็ต้องเดินทาง

“ใคร” เขาถามสั้นๆ

“เป็นผู้หญิงฮะ อายุน่าจะไม่เกินยี่สิบ ไม่ยอมบอกชื่อ ขอเจอคุณมน
อย่างเดียวเลย บอกว่ามีของสำคัญจะต้องมอบให้กับมือ พอรู้ว่าคุณมนอยู่
เชียงใหม่ก็เอาแต่นั่งซึม น้าบกับคุณจิช่วยเข้าไปดูหน่อยเถอะฮะ”

เขาเดินเข้าบ้านโดยมีหลานชายตามมาติดๆ เมื่อถึงห้องรับแขกก็พบหญิงสาวคนหนึ่งนั่งรออยู่ที่โซฟา ใบหน้าซึ่งมีเครื่องหน้ากระจุมกระจิมของเธอดูขาวซีด ผมยาสลวยถูกรบไว้ที่ต้นคอผูกทับด้วยโบสีดำซึ่งเป็นสีเดียวกับเสื้อลูกไม้และกระโปรงที่สวมใส่ เนื้อตัวไม่มีเครื่องประดับประดาหรือของมีค่าเลยสักชิ้น นอกจากกระเป๋าผักตบชวาสานซึ่งวางอยู่บนตัก ร่างเล็กโอบอ้อมตัวจนไหล่งอแง มั่นกระเพื่อมไหวด้วยแรงสะอื้นน้อยๆ จากการร้องไห้

ภาพที่ทำให้เขาและจิริยุต้องยั้งนิ่ง มองเธอผู้นั้นโดยปราศจากคำพูดอยู่ครู่หนึ่ง

“ผมเข้าไปก่อน”

เขาพยักหน้าให้หลานชายแล้วเดินตามเข้าไปเงียบๆ

เสียงรongsเท้ากระทบพื้นหินอ่อนดังสลับกันแสดงจำนวนคนเข้ามาในห้องมากกว่าหนึ่ง เรียกให้คนที่กำลังจมอยู่กับความเศร้าหมองต้องเงยหน้าขึ้นโดยอัตโนมัติ จับพลันนั้นเองดวงตากลมโตซึ่งยังมีน้ำขังคลอหน่วยก็เบิกกว้างเมื่อเห็นว่าเป็นใคร

หญิงสาวเหลียวมองเล็กลักไปรอบห้องเพื่อค้นหาอะไรบางอย่าง กระทั่งพบมันเข้า ริมฝีปากอวบอิมถึงกับเม้มแน่น ร่างกายเกร็งที่อูขึ้นมาทันที

อาการเหล่านั้นอยู่ในสายตาของบุริตตลอด แต่ก็เดินไปนั่งข้างจิริยุโดยไม่แสดงท่าทีใดๆ นอกจากวางตัวนิ่งขรึมอย่างที่ควรจะเป็น

ใครๆ ต่างก็รู้กันว่าคนตระกูลจรรบูรจิจทุกคน ถ้าไม่ยิ้มแล้วดูน่ากลัวเหมือนหมาเพียงใด โดยเฉพาะสายตาที่ทำให้ฝ่ายตรงข้ามอึดอัดร้อนๆ หนาวๆ ได้ตลอดเวลา โดยเฉพาะจิริยุ ดังนั้นเขาจึงนั่งเฉย รอให้หลานชายเป็นผู้จัดการทุกอย่าง

“เธอเป็นใคร มีธุระอะไรกับคุณแม่”

แม่น้ำเสียงนั้นจะเรียบนิ่งตามปกติ แต่ก็ทำให้คนที่ตัวเล็กอยู่แล้วดู

ตัวลีบลองกว่าเดิมอีกหลายเท่า

“หนูชื่อ สุพรรณิการ์ วิบูลย์ธรรม ค่ะ คุณจะเรียกว่าเตงกวาก็ได้”
เธอผู้นั้นตอบอย่างหวาดๆ

“จัน...จिरะยู เป็นลูกชายคนรองของบ้าน ส่วนนี้คุณบุรี เป็นน้ำของ
จัน ตอนนี้อยู่ที่เชียงใหม่ เธอน่าจะรู้แล้ว ถ้ามีธุระกับท่าน จันจะ
รับเรื่องไว้ให้ก่อน”

ระหว่างฟังบทสนทนาของทั้งสอง บุรีนั่งทอดกอดมองสำรวจหญิงสาว
รูปร่างบอบบางเหมือนแกล้งที่สามารทดกหักได้ง่ายๆ เพียงบีบด้วย
มือเปล่า ตอนนี้อยู่ไปอีกครึ่ง เขารู้ว่าเธอผ่านการร้องไห้มาอย่างหนัก
เพราะมันทั้งร่ำร่ายเอาไว้น่าเศร้า ทั้งดวงตา จมูก แม้แต่ริมฝีปากอ้อม
รูปกระชับนั้นก็แดงช้ำไปหมด และเมื่อดูจากชุดสีดำที่เธอสวมใส่ก็ทำให้
คาดเดาอะไรๆ ได้ไม่ยาก

ในวินาทีนั้นเอง จู่ๆ แม่คุณก็เหลือบตาขึ้นมองเขาตรงๆ จะด้วยความ
ตั้งใจหรือไม่ก็สุดคาดเดา แล้วใบหน้าซีดเซียวก็ยิ่งชัดเจนกว่าเดิม ก่อนจะ
รีบหลบตาลงมองมือบนตักแล้วบีบกระเป๋าสานไว้แน่น

“จันกับน้ำจะต้องเดินทางไปสนามบิน ถ้าเธอยังไม่รับพูดธุระมาก็ควร
กลับไปซะ”

ไต่ยืนอย่างนั้นสุพรรณิการ์ถึงกับหน้าตาตื่น

“กวดต้องการพบคุณมนค่ะ คุณพ่อ...” เสียงหวานเริ่มเครือเล็กน้อย
“คุณพ่อสั่งเสียไว้ก่อนตายว่าให้กวนำจดหมายมามอบให้คุณมนที่บ้าน
หลังนี้ค่ะ กำชับว่าต้องส่งให้ถึงมือ”

“เอามาให้ฉัน”

“แต่ว่า...”

“หรือเธอจะไปพบคุณแม่ที่เชียงใหม่เองก็ตามใจ น้ำบ...เราไปกัน
เถอะ” ว่าแล้วชายหนุ่มร่างสูงก็ทำท่าจะลุก

“เดี๋ยวค่ะ” หญิงสาวร้องห้าม พร้อมหยิบซองจดหมายสีขาวออกจาก

กระเป๋าสาน ทว่ายังไม่ยอมมอบให้ในทันที “คุณมนจะไม่ลงมากทมหรอคะ
เลยหรอคะ”

“ไม่”

ท่าทางคอดก้นนั้นดูน่าสงสาร แต่มันไม่ทำให้จ๊ะจ๋าใจอ่อนได้หรอก...
ปรีรีดี

“ส่งมา”

“งั้น...เอ่อ...กวางขอฝากด้วยนะคะ เพราะคงไม่มีโอกาสได้ขึ้นไป
เชียงใหม่ ถึงจะไม่ได้มอบให้คุณมนด้วยตัวเอง แต่กวางไว้ใจคุณได้ใช้ไหม
คะ มันเป็นคำสั่งเสียครั้งสุดท้ายของคุณพ่อ กวางไม่อยากให้ท่านเป็นห่วง
อะไรอีก”

“เอาเถอะน่า รับรองว่าจดหมายนี้จะถึงมือคุณแม่ของฉันแน่นอน
ว่าแต่เธอได้อ่านมันหรือเปล่า”

จ๊ะจ๋ามองซองจดหมายซึ่งถูกปิดผนึกไว้แน่นหนา ก่อนจะชำเลื่องมา
ที่หน้าชายนิทหนึ่ง

“ไม่ได้อ่านค่ะ คุณพ่อแค่ให้นำมาส่ง คงเป็นเรื่องสำคัญ หมดยหน้าที่
ของกวางแล้ว ขอตัวกลับเลยนะคะ” พุดจบก็ยกมือไหว้ด้วยท่าทางหงอยๆ
แล้วต้องชะงักเมื่อได้ยินเสียงฉีกกระดาษดังแววก

จ๊ะจ๋ายุ่งใจเปิดซองจดหมายอ่านต่อหน้าต่อตาเธอตรงนั้นเลย

“คุณ!” หญิงสาวตกใจ แต่ก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากนั่งมองตาค้าง

จ๊ะจ๋ายอ่านข้อความทั้งหมดด้วยความรวดเร็ว หัวคิ้วเข้มขมวดเข้าหา
กันจนย่นเมื่ออ่านจบ แล้วยื่นให้ปรีอ่านต่อ...เท่านั้นเองความรู้สึกอย่างหนึ่ง
ก็ทะลักเข้าใส่คนเป็นน้ำอย่างไม่ทันได้ตั้งตัว จะว่าเหมือนถูกฟ้าผ่าลงกลาง
ศีรษะหรือถูกค้อนปอนด์ทุบหัวยังน้อยไป

“น้ำบคงไม่ได้ไปอเมริกาแล้วละ” จ๊ะจ๋ายบอกเสียงขุ่น พร้อมตวัด
สายตามองตัวต้นเหตุด้วยความหงุดหงิด

๒

เรื่องจริงหรือฝันไป

ถ้ามันคือความฝัน เธอขอตื่นได้ไหม...

หญิงสาวร่างเล็กบนเตียงสะดุ้งตื่นพร้อมคราบน้ำตา และพบกับความจริงว่าพ่อไม่อยู่แล้ว พ่อตายไปแล้ว

สุพรรณิการ์นอนกอดรูปพ่อทั้งคืน พยายามทำจิตใจให้เข้มแข็ง แต่พอนึกถึงท่านที่ไร น้ำตามันก็ไหลออกมาเอง

โรคมะเร็งปอดพรากชีวิตของพ่อไปอย่างไม่มีวันหวนกลับ ท่านสูบบุหรี่จัดตั้งแต่เธอจำความได้ ทุกครั้งที่ทะเลาะกับแม่ พ่อสูบนั่งขึ้นเป็นสองเท่า แต่ก็พยายามไม่ให้ลูกเห็น กระทั่งเธอเข้ามหาวิทยาลัยพ่อถึงรับปากว่าจะเลิก แต่มันก็สายเกินไป มะเร็งเกิดขึ้นแล้ว รวมทั้งอาการถุงลมโป่งพองและอื่นๆ สารพัด

พ่อไม่ได้จากไปแบบบู่บับ เธอมีช่วงเวลาดีๆ กับท่านจนถึงวาระสุดท้าย พ่อเข้มแข็งมากแม้จะต้องรับการบำบัดแสนทรมาน ท่านสอนให้เธอเข้มแข็งเหมือนท่าน ในวันที่จะต้องเผชิญกับโลกใบนี้เพียงลำพังโดยไม่มีท่านอยู่ด้วย

พ่อบริจาคร่างกายให้แก่สภากาชาดไทย เธอจึงไม่มีโอกาสจัดงานศพ แต่ก็นึกภาคภูมิใจที่ทันท่าอย่างนั้น เพราะมันจะเป็นประโยชน์ต่อคนมากมายในภายภาคหน้า

ก่อนพ่อตาย เธอบอกท่านว่าไม่ต้องเป็นห่วงลูกสาวคนนี้ อีกไม่นานเธอก็จะเรียนจบมหาวิทยาลัยแล้ว ตอนนี้มีงานพิเศษๆ ทำควบคู่ไปด้วย แถมพอยังทิ้งเงินก้อนหนึ่งไว้ให้เรียนต่อ ถึงอย่างนั้นท่านก็เป็นห่วงเธอที่ไม่มีคนคอยดูแลเพราะไร้ญาติ แต่ก็มิเพื่อนรุ่นพี่ที่ชื่อเชษฐพงศ์จะช่วยเหลือได้ เพียงแค่เธอโทร. ไปตามเบอร์ที่จดไว้ในสมุดโน้ต และนำจดหมายฉบับหนึ่งไปมอบให้ผู้หญิงที่ชื่อมน

มือเล็กเอื้อมหยิบสมุดปกเขียวบนหัวเตียงมาเปิดดู มีซองจดหมายสีขาวคันกลางอยู่ในหน้าซึ่งมีรายละเอียดที่อยู่ของผู้หญิงคนนั้น หลังจากลองใส่ข้อมูลค้นหาทางอินเทอร์เน็ตก็พบว่าบ้านตั้งอยู่ในย่านทองหล่อ เธอจึงต้องเดินทางไปที่นั่นโดยไม่รู้ตัวเลยว่าจะเกิดเรื่องราวไม่คาดฝันขึ้น และมันจะทำให้ชีวิตของเธอเปลี่ยนแปลงไปตลอดกาล...

คนซึ่งกำลังคิดถึงพ่อจับใจเยยหน้าขึ้นทั้งน้ำตา เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าของคนมากกว่าหนึ่งเดินเข้ามาในห้องรับแขกของบ้านหลังใหญ่

สุพรรณิการ์ใจหายวาบ ดวงตาเบิกโพลงด้วยความคาดไม่ถึง ผู้หญิงที่ชื่อมนคือคุณวราชมณอย่างนั้นหรือ มันเป็นไปได้อย่างไร

แต่แล้วรูปถ่ายกรอบใหญ่บนหลังตู้โชว์ก็ยืนยันว่านี่คือความจริง ในรูปมีคุณวราชมณและลูกชายทั้งสี่คนรวมทั้งน้องชายบุญธรรมและหลานสาวถ่ายร่วมกันที่สนามหญ้า เธอเข้ามานั่งอยู่ในห้องนี้ตั้งนานสองนาน แต่ดันมองไม่เห็นมัน!

ลมหายใจสะดุดก็พร้อมหัวใจเต้นแรง โดยเฉพาะเมื่อถูกตาคุณหนึ่งจับจ้องเหมือนเป้านิ่ง เหตุการณ์ทุกอย่างดูพร่าเลือนพองๆ กับสติสัมปชัญญะของเธอ แทบจำไม่ได้ว่าคุยอะไรกับผู้ชายตรงหน้าไปบ้าง กระทั่งเห็นเขาก็ก

ซองจดหมายอ่านต่อหน้าต่อตา นั่นเองสติถึงได้กลับคืนมาพร้อมกับความโกรธ และตกใจสุดขีด

พ่ออุตสาห์ล้งย้านักหนาว่าให้ส่งจดหมายฉบับนี้ให้ถึงมือคุณมน แต่ด้วยความประมาททำให้เธอตัดสินใจผิด ยอมมอบมันไว้กับคนที่น่าจะไว้วางใจได้ แต่ดูเขาทำกับเธอสิ!

“น้ำบคงไม่ได้ไปอเมริกาแล้วละ”

“ไปคุยกันข้างนอก” คนหน้าดูบอกหลานชาย ก่อนจะหันมาสั่งเธอ “นั่งรอก่อน”

สุพรรณิการ์รู้สึกสับสนไปหมด เกิดอะไรขึ้นกันแน่ ทำไมทั้งสองคนถึงมีท่าทางตึงเครียดหลังจากอ่านจดหมายจบ พ่อของเธอเขียนอะไรไว้อย่างนั้นหรือ

ลักพักบุรีก็เดินกลับเข้ามาในห้องเพียงลำพัง ไร้แววของหลานชาย เขายังมีสีหน้าบอญไม่รับอยู่เช่นเดิม

“ตามฉันมา”

“ไปไหนคะ” เธอถามงงๆ

“บ้านเธอ”

“บ้านกา?”

“ใช่ ไปเก็บเสื้อผ้า ฉันจะพาเธอขึ้นเชียงใหม่วันนี้เลย”

ชีวิตของสุพรรณิการ์พลิกผันภายในชั่วเวลาไม่กี่ชั่วโมง หลังออกจากบ้านจากรบวงแล้ว บุรีก็สั่งให้เธอบอกทางพาไปยังบ้านพักเพื่อเก็บเสื้อผ้าและของใช้ส่วนตัว

แม้ทุกอย่างจะเกิดขึ้นแบบบับ แต่เธอก็รู้สึกดีใจที่ได้พบคุณวรวงษมน เพื่อทำตามคำสั่งเสียของพ่อให้สำเร็จ ทว่าตอนนี้จดหมายหายไปแล้ว ไม่รู้ว่าอยู่กับใคร เธอไม่กล้าถามเสียด้วยสิ รู้แค่ว่าจะเดินทางไปสนามบินสุวรรณภูมิแล้วด้วยรถตู้ของโรงแรม ส่วนเธอและบุรีกำลังจะไปสนามบิน

ดอนเมือง

ชายร่างสูงหนึ่งร้อยเก้าสิบเซนติเมตรเดินตามเข้ามาในบ้าน เมื่อถึงห้องรับแขกเล็กๆ เขาก็ทิ้งตัวลงนั่งกอดอกบนเก้าอี้โดยไม่พูดจาอะไร

“จะรับน้ำ...”

“ไม่ต้อง” เจ้าของเสียงเข้มตอบสวนกลับมา “รีบไปจัดเสื้อผ้าซะ เอามาให้เยอะที่สุดเท่าที่จะทำได้ เครื่องจะออกในอีกสองชั่วโมง รีบหน่อย”

แม้จะไม่เคยขึ้นเครื่องบินมาก่อน เธอก็พอจะรู้ว่าต้องเผื่อเวลาก่อนบินพอสมควร อย่างน้อยก็หนึ่งชั่วโมงสำหรับการเดินทางภายในประเทศ

“จัดสำหรับค้างแรมคืนเดียวไม่พอหรอกคะ” หญิงสาวถามอย่างกล้าๆ กลัวๆ

“สิ่งอะไรก็ตามนั้น ไปสิ”

“ค่ะ” รับคำสั่งแล้วก็รีบขึ้นห้องไปจัดกระเป๋าด้วยความรวดเร็ว แม้เขาจะบอกให้เตรียมเสื้อผ้าไปให้เยอะที่สุด แต่เธอก็คิดว่าไม่จำเป็น จึงจัดแค่พอประมาณ ไม่ลืมนำของหนังซึ่งเก็บรูปถ่ายและสมุดโน้ตของพ่อไปด้วย

สิบนาทีก่อนหน้านั้นก็หิ้วกระเป๋าเดินทางแบบล้อลากลงบันไดมา พอคนตัวใหญ่เห็นขนาดของกระเป๋าก็ขมวดคิ้ว

“ทำไมมีแค่นี้”

สุพรรณิการ์กลืนน้ำลายลงคอเมื่อเห็นสายตาดูๆ นั้น

“กวางมีเสื้อผ้าไม่เยอะค่ะ” ตอบแล้วก็ได้แต่นั่งตัวเกร็ง นึกว่าเขาจะต่อว่าอะไรเสียอีก แต่ก็เปล่า

“ช่างเถอะ งั้นก็ไปกัน ช่วงนี้รถติด เดี่ยวจะตกเครื่อง”

ชายหนุ่มร่างสูงเดินมาคว้ากระเป๋าแล้วลากออกไปยังรถ ก่อนจะส่งต่อให้คนขับนำไปเก็บไว้ที่กระโปรงด้านหลัง

เขาเปิดประตูเข้าไปนั่งฝั่งซ้าย เธอเลยต้องนั่งด้านหลังคนขับเหมือนเมื่อตอนขามา ตลอดการเดินทางเธอแอบมองเขาอยู่หลายครั้งโดยที่เขาไม่รู้ตัว เพราะเขาแต่่มองทิวทัศน์ภายนอกหน้าต่างเหมือนกำลังขบคิดอะไร

อยู่ เขาไม่พูดจากับใครสักคำจนกระทั่งถึงสนามบิน

“ขอบใจนะจริง ชัชรถกลับดี”

“เดินทางปลอดภัยนะครับน้ำบัก” หนู่ม่อ่นวัยกว่าบอกผู้เป็นนาย

“ฝากดูแลบ้านด้วย”

“ไม่ต้องห่วงครับ ผมจะดูแลอย่างดี”

บุรีพักหน้าพอใจ ก่อนจะตัวดสายตามายังผู้หญิงตัวเล็กซึ่งยืนสงบเสียงมอยู่ใกล้ๆ

“ลากกระเป๋ามา”

“ค่ะ”

คราวนี้เขาไม่ช่วยเธอเพราะมีสัมภาระใบใหญ่กว่าต้องรับผิดชอบ ดูจากขนาดกระเป๋าที่รู้ว่าเตรียมตัวไปอยู่อเมริกันนานทีเดียว แต่สุดท้ายก็ต้องอดไป ทำให้สุพรรณิการ์รู้สึกผิดไม่น้อย

หลังจากเช็กอินที่เคาน์เตอร์และโหลดกระเป๋าเสร็จ ก็ต้องรีบเดินเข้าสู่ด้านในเพราะได้เวลาบอร์ดิ้งพอดิ และเนื่องจากจองตั๋วกะทันหันจึงมีตัวเลือกไม่มากนัก ทำให้ได้ที่นั่งชั้นประหยัดริมทางเดินฝั่งเดียวกัน แต่อยู่ห่างกันถึงห้าแถว

บุรีถึงที่นั่งก่อน สุพรรณิการ์ต้องเดินลึกเข้าไปอีก ทุกย่างก้าวที่ห่างกันมากขึ้นเรื่อยๆ ทำให้รู้สึกโหวงเหวงในใจอย่างบอกไม่ถูก เพราะมันเป็นการขึ้นเครื่องบินครั้งแรกในชีวิตของเธอ จึงรู้สึกตื่นเต้นและประหม่อมมาก พยายามชะเง้อคอมองหาคนตัวสูง แต่ก็เห็นเพียงศีรษะของเขาจากทางด้านหลังเท่านั้น

“รัดเข็มขัดด้วยนะค่ะ”

แอร์โฮสเตสหน้าตาสวยบอกพร้อมส่งยิ้มหวาน ครั้นเห็นเธอยังก้เงินๆ ก็ช่วยดึงสายเข็มขัดมารัดให้

“ขอบคุณค่ะ” เธอกล่าวเบาๆ แล้วค่อยถอนหายใจหลังจากนางฟ้าคนสวยเดินไปให้บริการผู้โดยสารคนอื่นต่อ จากนั้นก็มีการสาธิตการใช้อุปกรณ์

ต่างๆ บนเครื่องในภาวะฉุกเฉิน ซึ่งเธอไม่ได้ให้ความสนใจมากนักเนื่องจากรู้สึกมีอิสระ

สิบห้าวันที่ต่อมาเครื่องบินก็ทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า ทำเอาคนไม่เคยนั่งเครื่องบินใจเต้นตุบๆ ระคนหวีๆ มือไม้เกร็งและเย็นเฉียบ ภาวนาขอให้ตัวเองอยู่รอดปลอดภัยจนถึงจุดหมาย...แต่เพียงหนึ่งชั่วโมงเศษเครื่องบินก็ลงจอดที่ท่าอากาศยานเชียงใหม่อย่างราบรื่น ใช้เวลาน้อยกว่าการเดินทางจากบ้านของเธอไปเรียนหนังสือเสียอีก

เมื่อกัปตันเปิดสัญญาณให้ถอดเข็มขัดได้ หญิงสาวดูคุณป้าข้างๆ แล้วทำตาม คุณป้าทำท่าจะลุก เธอจึงต้องออกมายืนตรงทางเดินร่วมกับคนอื่น

แถวไหลไปเรื่อยๆ จนตอนนี้เธอขยับมาจนเกือบจะถึงบุรีแล้ว เขายังนั่งเฉย แต่ที่นั่นด้านในสองที่ว่างเปล่า คงจะเปิดทางให้คนเหล่านั้นลุกออกไปก่อนกระมัง

“คุณ...โอ๊ะ”

จึงหะจะเรียกเขา ชาวต่างชาติซึ่งนั่งอยู่ด้านขวาก็ลุกพรวดออกมาชนเธอจนกระเด็นไปกระแทกกับพนักเก้าอี้ข้างหน้าบุรี แล้วจู่ๆ ร่างของเธอก็ถูกจุดหัวโหล่งมานั่งเหมะบนตักของเขา โดยมีอ้อมแขนแกร่งโอบกระชับรอบเอวคอดเอาไว้อย่างแนบแน่น

“อย่าเกะกะ”

เขากระชับชิดใบหู ทำให้เธอชนลูกศูไปทั้งร่าง โดยเฉพาะแก้มข้างขวาซึ่งอยู่ติดกับริมฝีปากของเขา สัมผัสได้ถึงไออุ่นจากลมหายใจและกลิ่นหอมอ่อนๆ ของอะโรบางอย่างที่ไม่รู้จัก แต่กลับทำให้หัวใจเต้นแรงและเลือดลมสูบฉีดไปทั่วร่าง

“คุณ...”

“หัดเข้ามามา ให้คนอื่นลงไปก่อน เธอจะได้ไม่เจ็บตัว แล้วต่อจากนี้ให้เรียกฉันว่า‘น้าบก’”

แม้จะเงินอายุสุดขีด แต่ก็รีบทำตามคำสั่งอย่างว่าง่ายเพื่อไม่ให้เกะกะคนอื่น แล้วพยายามก้มหน้างูต ไม่ยอมสบสายตาใคร เพราะสภาพของเธอกับบุริตอนนี้มันน่าอายมาก แต่ดูเหมือนเขาจะไม่สะทกสะท้านอะไรเลย แม้แต่น้อย

“มาเครื่องหรือเปล่า” เขาถามระหว่างรอ

“นิดหน่อยค่ะ กวา...เอ่อ...เพิ่งเคยขึ้นเครื่องบินเป็นครั้งแรก” เธอตอบเสียงแผ่ว รู้สึกลมหายใจติดขัดมากขึ้นทุกที ท้องไส้ก็ปั่นป่วนไปหมด พยายามคิดหาเหตุผลว่าทำไมเขาถึงทำแบบนี้ แต่ต้องการช่วยเหลือเธอเท่านั้น?

มันไม่มีวิธีอื่นที่ดีกว่าแล้วหรือไงนะ อย่างเช่นขับไปอีกนิดเพื่อให้เธอได้นั่งบนเบาะโดยไม่ต้องซ้อนตักเขา!

เมื่อเห็นว่าผู้โดยสารทยอยลงจากเครื่องเกือบหมดแล้ว สุพรรณิการ์จึงขยับตัวลุก แต่ก็ล้มสำเร็จ เพราะคนตัวใหญ่ยังไม่ยอมคลายวงแขนออก

“น้ำบกล่อยกวาสิละ”

“ขอบคุณหรือยัง ตอนช่วยยกกระเป๋าก็ทิ้งแล้ว”

อะไรวะ

หญิงสาวทำหน้าตาเลอหลา แววดาดูๆ หนึ่งๆ นั้นไม่อาจคาดเดาได้เลยว่าเขาคิดอะไรอยู่

“พูดขอบคุณมาแล้วจะปล่อย รู้ไหมว่าเธอทำให้ชีวิตของฉันวุ่นวายมากแค่ไหน”

เหมือนเขาจะรู้เท่าทันความคิด

“ขอบคุณค่ะ” เธอรีบเอ่ยทันที แล้วต้องร้องวืดเบาๆ เมื่อเขาใช้มือดันร่างของเธอออกไปให้พ้นตัวราวกับเป็นของร้อน ก่อนจะลุกขึ้นยืน

“ที่รีสอร์ทคงส่งคนมารับแล้ว ไปกันเถอะ”

พูดจบก็เดินนำไปก่อนเหมือนไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น ทั้งให้คนกำลังงงได้แต่อ้าปากค้าง มองตามไปตาปริบๆ...ทว่าพอนึกย้อนถึงเหตุการณ์เมื่อครู่

ใบหน้าหวานก็แดงช้ำขึ้นมามากครั้งอย่างช่วยไม่ได้

กว่าจะถึงเขื่อนกานดา รีสอร์ทซึ่งเป็นจุดหมายปลายทางในอำเภอมะริม ก็เป็นเวลาโพล้เพล้ สุพรรณิการ์พล็อยหลับไปด้วยความเหนื่อยอ่อน รู้ตัวอีกทีรถตู้ก็เลี้ยวเข้าสู่อาณาเขตธุรกิจอีกแห่งหนึ่งของตระกูลจารุบรรพกิจแล้ว

หญิงสาวไม่เคยมาที่นี่ ไม่เคยเจอคุณวราชมงคลสักครั้ง และคาดไม่ถึงว่าท่านจะเป็นคนคนเดียวกับที่พ่อเคยเฝ้าถึงก่อนตาย

ภายในรีสอร์ทมีต้นไม้ขนาดใหญ่ การตกแต่งอาคารห้องพักซึ่งตั้งแยกเป็นสัดส่วนผสมผสานระหว่างปูนสีขาวเรียบโก้กับไม้สักทอง หอทรงดงามตามแบบเมืองเหนือ

รถไม่ได้แล่นเข้าไปจอดที่หน้าล็อบบี้ แต่เลี้ยวซ้ายอ้อมสระบัวขนาดใหญ่มุ่งสู่บ้านพักส่วนตัวของเจ้าของรีสอร์ท คฤหาสน์ปูนสองชั้นทำให้เธอรู้สึกตื่นตาตื่นใจเป็นอย่างมากเมื่อได้เห็น แสงไฟจากโคมสนามและตามจุดต่างๆ ของตัวบ้านส่งให้บรรยากาศโดยรอบดูละมุนเหมือนภาพวาด อย่างที่ไม่เคยเห็นที่ใดสวยเท่านี้มาก่อน

ทันทีที่รถจอดสนิท คนตัวสูงซึ่งนั่งเฝ้ามาพักใหญ่ก็ขยับตัวหันมาถาม

“จำที่ฉันบอกได้หรือเปล่า”

“ได้ค่ะ”

“ลองเข้ามา”

สุพรรณิการ์ลอบถอนหายใจ

เธอเห็นว่าเธอเป็นพวกความจำสั้นหรือไงนะ ถึงจะเผลอหลับไปพักหนึ่ง แต่เธอก็ไม่ได้ลืมสิ่งที่เขากำชับไว้ก่อนหน้านั้นเสียหน่อย ที่สำคัญเธอรู้ข้อมูลพวกนี้อยู่แล้ว เพียงแต่ไม่เคยพบปะหรือพูดคุยกับใครเป็นการส่วนตัวเท่านั้นเอง

“ที่บ้านมีคุณวรวรรษมนอยู่กับคุณแม่ของเธอ ท่านชื่อคุณกานดา แล้วก็มีคุณจุลจักรซึ่งเป็นลูกชายคนเล็ก ส่วนคุณณารายเป็นหลานสาวแท้ๆ ของน้าบัก แต่น้าบักเป็นลูกชายบุญธรรมของคุณกานดา”

พอเห็นเขาพยักหน้าพอใจ เธอก็อดถามไม่ได้

“ทำไมกาวจะต้องจำเรื่องพวกนี้ด้วยคะ แค่มารพบคุณมนเพื่อมอบจดหมาย กวาไม่จำเป็นต้องรู้เรื่องส่วนตัวของครอบครัวน้าบักเลยก็ได้”

“ให้จำก็จำไว้เถอะ ฉันขี้เกียจมาแจกแจงให้ฟังทีหลัง ลงจากรถกันได้แล้ว”

หนุ่มร่างสูงเปิดประตูลงไปก่อน ด้านล่างมีผู้หญิงรูปร่างอวบอ้อมซึ่งอายุมากกว่าเขายืนรออยู่ด้วยท่าทางนอบน้อม พอเธอตามลงไป หญิงผู้นั้นก็ส่งยิ้มหวานให้

“เดินทางมาเหนื่อยไหมคะ หน้าตาน่าเอ็นดูจริงเชียว เดี่ยวเชิญที่ห้องนั่งเล่นก่อนนะคะ ตอนนี้องค์คุณๆ รออยู่ที่นั่น เด็กยังตั้งสำรับมือเย็นไม่เสร็จ”

“นี่พี่นวลคำ เป็นแม่บ้านที่นี่”

เมื่อได้รับการแนะนำ สุพรรณิการ์ก็รีบยกมือไหว้ เรียกสายตาเอ็นดูจากผู้สูงวัยกว่า

“สวัสดีค่ะ หนูชื่อแตงกวานะคะ”

“ป้าทราบแล้วค่ะ ทุกคนกำลังรอคุณแตงกวาอยู่”

ดวงตากลมโตตัวโตมองคนตัวสูงทันที จากที่ไม่คิดอะไรก็เริ่มตื่นตัวขึ้นมาเสียอย่างนั้น และเพิ่งเข้าใจว่าที่เขาไล่เรียงชื่อสมาชิกครอบครัวให้ฟังเป็นเพราะเธอจะต้องเผชิญหน้ากับทุกคนที่กล่าวมา ไม่ใช่แค่คุณวรวรรษมนเพียงคนเดียว

ขนาดไม่ครบองค์ทั้งครอบครัว เธอก็เริ่มหวั่นๆ เสียแล้วสิ

“เชิญเถอะคะ ไม่ต้องเกร็ง คุณท่านกับคุณมนเธอใจดี”

นวลคำให้กำลังใจแล้วเดินนำเข้าบ้าน แต่ก่อนจะถึงห้องนั่งเล่น

หญิงสาวก็รู้สึกฝอจนต้องเอ่ยเสียงแผ่ว

“ขอทวนเข้าห้องน้ำก่อนได้ไหมคะ”

“ตามสบายเลยคะ ห้องน้ำอยู่ทางโน้น”

นวลคำชี้ไปยังทางเดินอีกด้าน สุพรรณิการ์จึงรีบขอบคุณแล้วปลีกตัวออกมาทันที

ระหว่างรอแขกเข้าห้องน้ำ แม่บ้านคนเก่าแก่เงยหน้ามองบุรีพร้อมยกมือแตะต้นแขนเบาๆ

“หนูแต่งความรู้หรือเปล่าคะ ว่าคุณบกพาเธอมาที่นี่ทำไม”

“ผมยังไม่ได้ออก”

“ว่าแล้วเชียว ถึงดูไม่ค่อยออกอาการ คุณบกนะคุณบก นั่นเดี๋ยวवलคงต้องไปเตรียมยาหอมเอาไว้ก่อน รูปร่างเล็กบอบบางเหลือเกิน เป็นลมเป็นแล้งขึ้นมาจะยุ่ง”

“เด็กนั้นไม่เป็นอะไรหรอกครับ”

แม้จะตอบอย่างนั้น แต่สีหน้าของเจ้านายก็ไม่ได้คลายความกังวลลงแม้แต่น้อย

สุพรรณิการ์รู้สึกตัวเล็กลีบเท่ามดเมื่อเดินเข้ามาในห้องนั่งเล่นโดยถูกจับจ้องด้วยดวงตาสีคู่ เสียงพูดคุยเสียบลงทันทีที่เธอปรากฏตัว

คุณกานดา ประมุขของบ้านนั่งอยู่ท่ามกลางลูกหลาน แม่ตัวท่านมีอายุล่วงเลยเจ็ดสิบปีไปแล้วตามที่บุรีบอก แต่ก็ยังดูแข็งแรงมาก รูปร่างเล็กสมส่วน และยังคงทันสมัยด้วยทรงผมซอยสั้นหยักศกนิดๆ ซึ่งมีสีขาวโพลนทั้งศีรษะ ท่านยิ้มรับเธอตั้งแต่เดินเข้ามา ทำให้รู้สึกใจชื้นขึ้นมาก

“มาแล้วหรือจ๊ะ”

คนพูดคือคุณวราภรณ์ซึ่งนั่งอยู่ข้างผู้เป็นแม่ ท่านมีเค้าโครงใบหน้าคล้ายคลึงราวกับพิมพ์เดียวกัน ทว่ารูปร่างใหญ่กว่าเล็กน้อย ตัวสูงกว่าหน้าตาใจดี ดูมีเมตตาเหมือนที่ป้านวลคำบอกจริงๆ

เมื่อมองโซฟาด้านซ้าย หญิงสาวเห็นผู้ชายหน้าตาถอดเค้าคมคายมาจากจิระยุหน้อย เป็นจุลจักรนั่นเอง เขาจึงเธอนิ่ง แต่แฝงไว้ด้วยความสนใจพอควร ส่วนที่โซฟาด้านขวาคือหลานสาวของบุรี...ผู้หญิงอะไรสวยจัง แถมยังมีลักยิ้มทั้งสองข้างด้วย ทั้งสวยและมีเสน่ห์แบบมองเท่าไรก็ไม่เบื่อ ออรากระจายแม้จะสวมเพียงเสื้อยืดกับกางเกงยีนขาสั้นอยู่บ้านสบายๆ เท่านั้น

เธอยกมือไหว้ทุกคนรวมทั้งณารา เพราะเดี๋ยวตัวเองน่าจะอายุน้อยกว่า

“ในที่สุดก็ได้พบกันเสียที” คุณกานดายิ้มพอใจ ก่อนจะหันไปบอกหลานชาย “จักรไปนั่งกับน้องก่อนนะ ยายอยากคุยกับหนูแดงกว่าใกล้ๆ”

ทายาทคนเล็กของบ้านมีท่าทีอึดอัด แต่ก็ยอมลุกโดยดี ทว่าจังหวะจะหย่อนตัว คนที่นั่งอยู่ก่อนกลับเขยิบหนีไปจนสุดโซฟาอีกด้าน ทำเอาคนตัวสูงต้องส่งสายตาดาคาดโทษ ทุกคนเห็นเหตุการณ์เหมือนกันหมด แต่ก็ทำเพิกเฉยเสีย

“มานั่งตรงนี้สิจ๊ะ”

เกิดความประดักประเดิดขึ้นมาทันที ทว่าเมื่อสุพรรณิการ์เห็นบุรีพยักหน้าให้ จึงเดินค้อมตัวเข้าไปโดยมีชายหนุ่มร่างสูงตามมานั่งด้วย

“ทำตัวตามสบายเถอะจ๊ะ ไม่ต้องเกร็ง”

น้ำเสียงอ่อนโยนนุ่มนวลนั้นทำให้อาการเกร็งของเธอคลายลงได้จริงๆ

“ขอบคุณค่ะ”

“ฉันเสียใจด้วยนะ เรื่องคุณพ่อ”

“ขอบคุณค่ะ” เธอตอบคำเดิมซ้ำ เพราะไม่รู้จะตอบอะไรได้ดีกว่านี้

“หนูอายุเท่าไรแล้วจ๊ะ”

“ยี่สิบค่ะ”

“ฉันก็รุ่นเดียวกับยายนาง เรียนมหาวิทยาลัยใช่ไหม”

“ค่ะ หนูเรียนปีสาม แต่ดรอปไว้ก่อนเพราะมีเรื่องคุณพ่อ”

“ไม่เป็นไรนะ หนูยังมีเวลาเรียนอีกเยอะ ช่วงที่ผ่านมานูต้องดูแลพ่อ

คงจะลำบากมาก” พูดแล้วก็ถอนหายใจเบาๆ มองเธอด้วยแววตาอ่อนลง
 “คงจะเปลี่ยจากการเดินทางสินะ พวกเราขอคุยธุระด้วยแป๊บเดียว แล้วหนู
 จะได้ไปพักผ่อน... มนจัดการเถอะ แม่แล้วแต่ลูกกับตาบ่ก”

“ได้ค่ะคุณแม่” ว่าแล้วคนมีศักดิ์เป็นพี่ก็หันมาหาหน้องชายบุญธรรม
 “ขอพี่ดูจดหมายหน่อยสิบัก”

ซองจดหมายสีขาวยับเยินถูกส่งให้ทันที

“สภาพอย่างนี้ ฝีมือพี่จิแน่ๆ”

“จะมีใคร”

นำชายตอบหลานคนเล็ก จากนั้นก็เสียบกันไปทั้งห้อง รอจนกระทั่ง
 วรรณมนอ่านจดหมายจบ สุพรรณิการ์เริ่มจะตื่นเต้นขึ้นมาอีกครั้ง เพราะ
 ยอการรู้ว่าพ่อเขียนอะไรไว้ในจดหมายบ้าง

“เหมือนที่บอกเล่าให้ฟังทุกอย่าง เอาละ...เรื่องนี้พี่จะให้บอกเป็นคน
 ตัดสินใจ ถ้ายืนยันเหมือนเดิม พี่ก็จะไม่ว่า แต่ก็ต้องขึ้นอยู่กับความ
 สมครใจของหนูแดงกวดด้วย”

คนถูกพาดพิงถึงทำหน้าที่ และยังสับสนเมื่อได้ยินคำตอบจากคน
 ข้างตัว

“ผมยืนยันคำเดิมครับ”

“เอ่อ...ขอโทษนะค่ะ คุณมนพอจะบอกกวดได้ไหมคะ ว่าคุณพ่อเขียน
 อะไรไว้ในจดหมายบ้าง”

“เป็นคำสั่งเสียครั้งสุดท้ายของพ่อเธอ”

คนเสียงตอบแทรกขึ้น หญิงสาวจึงหันมามองเขาด้วยแววตาที่
 เต็มไปด้วยคำถาม

“มันเกี่ยวข้อกับกวดด้วยหรอคะ”

“ใช่” เขาตอบแล้วจ้องหน้าเธอหนึ่ง “เธอกับฉันต้องแต่งงานกัน”

“อะไรนะค่ะ!” คนตัวเล็กตกใจจนเสียงหลง “ปะ...เป็นไปไม่ได้หรอก
 ค่ะ คุณพ่อไม่มีทางทำอย่างนั้น”

“คิดว่าฉันโกหก?”

“เพราะมันไม่มีเหตุผลเลย”

“เหตุผลมันมี แต่ฉันไม่จำเป็นต้องอธิบาย เอาเป็นว่าเธอกับฉันต้อง
แต่งงานกันโดยเร็วที่สุด”

“ไม่ค่ะ กวาไม่แต่ง ยังไงก็ไม่แต่ง”

“ใจเย็นๆ ก่อนนะหนูแต่งกวา” วรชนพยายามช่วยแก้สถานการณ์

“พวกคุณติดค้างหนี้บุญคุณพ่อของกวาเหรอคะ ถ้าเป็นอย่างนั้นก็
สบายใจได้ กวาไม่ต้องการอะไร คุณพ่อคงเป็นห่วง แต่กวาอยู่ได้ ไม่ต้อง
ให้ใครมาดูแลหรอกค่ะ”

“อวดดี”

น้ำตาใสๆ เริ่มรินขึ้นมาเมื่อได้ฟังคำพูดของเขา

“คุณอาจจะคิดว่ากวาอวดดี แต่นี่คือชีวิตจริง ไม่ใช่ในนิยายที่จะต้องมี
คนมาทดแทนบุญคุณกันด้วยเรื่องที่กวาไม่เคยรับรู้มาก่อน และคุณควร
จะดีใจนะค่ะที่ไม่ต้องแต่งงานกับคนแปลกหน้าอย่างกวา การแต่งงานโดย
ปราศจากความรักมันไม่มีความสุขหรอกค่ะ กวาเห็นคุณพ่อกับคุณแม่
ระหองระแหงกันมาตั้งแต่จำความได้ แล้วในที่สุดมันก็จะลงด้วยความ
เจ็บปวด”

คนตัวใหญ่หน้าตึงขึ้นอย่างเห็นได้ชัด อาจเพราะถูกเด็กกลุ่มหลานอย่าง
เธอตอกกลับให้เสียหน้า รวมทั้งการที่เธอจงใจเรียกเขาว่า ‘คุณ’ นั่นด้วย

“ฉันว่า...” วรชนทนทำท่าจะพูด แต่กลับถูกน้องชายปรามไว้ก่อน

“ขอผมจัดการเรื่องนี้เองครับพี่มน”

“ทำลายจดหมายนั้นเถอะค่ะ เพื่อความสบายใจของทุกฝ่าย พรุ่งนี้
กวาจะกลับกรุงเทพฯ กลับไปใช้ชีวิตของตัวเองอย่างที่เราจะเป็น กวา
ไม่ต้องการแต่งงานกับคุณบก ขอยืนยันเป็นครั้งสุดท้ายค่ะ”

ห้องทั้งห้องพลันเงียบกริบ สีหน้าผู้ใหญ่ทุกคนดูเคร่งเครียด เว้นแต่
ณาราที่ส่งสายตามาให้เธออย่างให้กำลังใจ

“ออกไปกับฉัน เราต้องคุยกัน” ไม่พูดเปล่า คนตัวใหญ่จุดข้อมือของเธอให้ลูกตาม

“ไปไหนคะ” สุพรรณิการ์ถามหน้าตาตื่น มือแข็งดั่งคีมเหล็กของเขา บีบกระชับข้อมือจนรู้สึกเจ็บ

เขาไม่ตอบ แต่หันไปบอกกับครอบครัว “ไม่ต้องตามมานะครับ ผมต้องการคุยกับเด็กคนนี้เป็นส่วนตัว”

“ใจเย็นๆ นะบ่ก” วรชมนลุกขึ้นด้วยความตกใจ

“ถ้าดีอยู่แล้วยังไม่พามาส่งก็เก็บสำรับได้เลย พรุ่งนี้เข้าค้อย่างกัน”

คนเป็นพี่ได้แต่อาปากค้าง จะพูดจาห้ามปรามอะไรก็ไมทันแล้ว เพราะน้องชายอุ้มสุพรรณิการ์พาดบาเดินดุ่มๆ ออกจากบ้านไปที่เรือนหลังเล็กโดยไม่ฟังเสียงทัดทานใดๆ อีกเลย

“ทำยังไงกันดีคะคุณแม่”

ประมุขของบ้านยังคงนั่งอยู่ในอาการสงบ แม้ใบหน้าซึ่งเต็มไปด้วยริ้วรอยจะดูเคร่งเครียด แต่ก็ไม่เท่าลูกสาว

“นั่งก่อนเถอะมน ใจเย็นไว้ ตอนนี้อะไรทำอะไรไม่ได้ เพราะมันเป็นเรื่องส่วนตัวของตาบ่ก”

“แต่หนูแต่งงานยังเด็ก ดูเรียบริ้วรอยอ่อนหวานไปทั้งเนื้อทั้งตัว ผิดจากบ่กลีบลิบ ผู้ใหญ่อย่างเราจะรังแกเด็กได้ลงคอหรือคะ”

“ยังไม่วันทันทีมันก็ต้องมาถึง”

เจอคำพูดนี้เข้าไป คนเป็นลูกถึงกับพูดไม่ออก

“แต่ก็น่าสงสารแต่งงานจะคะคุณย่า อายุเท่านั้น ยังใช้ชีวิตสนุกๆ ไม่เต็มที่เลย มหาวิทยาลัยก็ยังไม่จบ แต่ต้องมาแต่งงานกับน้ำบ่ก ถ้าเป็นนาง นางก็ไม่แต่ง”

“ชาว สมัยนี้แต่งงานแล้วก็เรียนได้”

“ใครพูดกับตัว” ฌรตวัดสายตาทวนเคืองให้พี่ชายต่างสายเลือดซึ่งนั่งกอดอกอย่างสบายอารมณ์อยู่

“เอาเวลาไปท่องเที่ยวหนังสือดีกว่าไหม มะรินจะถ่ายทำอยู่แล้ว จำได้หรือยัง”

“นางขอตัวก่อนนะคะคุณป้า คุณย่า เหมือนหน้าคนบางคนแถวนี้”
 ว่าแล้วร่างเพรียวก็สะบัดหน้าเดินผ่านจุลจักรไปโดยไม่แคร์
 “แกลิ่งอะไรน้องอีกล่ะจ้ะ” วรชมนถามด้วยเสียงอ่อนใจ
 “เปล่าครับคุณแม่ เด็กหัวร้อน ปล่อยไปเถอะ ว่าแต่...ขอผมอ่านจดหมายหน่อยได้ไหมครับ”

ผู้เป็นแม่มองกระดาษในมืออย่างลังเล แต่สุดท้ายก็ส่งให้ พร้อมบนอุบอิบ “แม่ไม่เคยเห็นหน้าของลูกเป็นอย่างนี้มาก่อน หรืออยู่กับจิมากไปเลยซึ่มซับนิสัยห่ามๆ มา”

“อย่าห่วงเลยครับ น้าบักไม่ใช่พี่จีหรือพี่จา ถึงหน้าดู แต่ก็ยังเป็นสายซอฟต์แวร์ที่สุดในบ้านแล้ว เรื่องที่น่าเป็นห่วงมากกว่าคือจดหมายฉบับนี้ต่างหาก คุณแม่เก็บไว้ให้ดีนะครับ ไม่งั้น...”

จุลจักรไม่ได้พูดต่อ แต่ทุกคนเป็นอันรู้กัน
 “รู้แล้วจะ แม่จะเก็บใส่เซฟไว้อย่างดีเลย ขึ้นหนูแดงกามาเห็นเข้าละก็ มีหวังแม่ได้ถูกเด็กถอนหงอกเอาแน่ๆ งานนี้”

๓

พูดเบาๆ ก็เจ็บ

บุรีอุ้มเด็กฤทธิ์มากมาที่เรือนสี่ขาวลักษณะคล้ายห้องพักของ
รีสอร์ทหลังอื่นๆ ทว่ามีขนาดกว้างกว่าสองเท่า ซึ่งตั้งอยู่ห่างจากบ้านใหญ่
ประมาณห้าสิบกเมตร

แม่สุพรรณนิการ์บอบบางน่าทะนุถนอมเหมือนตุ๊กตากระเบื้องเคลือบ
แต่พอเอาเข้าจริงก็พยศใช้ได้ทีเดียว

“ปล่อยกวนะคะ!”

“กำลังจะปล่อยอยู่นี่” คนตัวใหญ่บอกด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด เขาทิ้ง
ร่างเล็กบนโซฟาเบดในห้องแรกที่เข้ามาถึง จะว่าทิ้งขว้างแบบปาเถื่อนก็ไม่ถูก
เพราะหญิงสาวตัวเล็กนิดเดียว กลัวว่าทำรุนแรงไปกระตุกจะหักเสียวก่อน
ไอ้โกรธเขาก็โกรธ เพราะเกิดมาไม่เคยมีใครกล้าทำกับเขาแบบนี้

“จะไปไหน!” บุรีกระโจนพรวดคว่ำหมับที่เอวคอด เมื่อแม่คุณไถล
ตัวหนีแล้วทำท่าจะวิ่งไปที่ประตู แต่ก็ไม่ทัน

“กวนไม่ยากอยู่ที่นี่แล้ว กวนจะกลับ ปล่อยกวนสิ!”

“คุยกันก่อนแล้วเดี๋ยวจะปล่อย”

“ถ้าเป็นเรื่องแต่งงานกับคุณ กวาไม่คุยค่ะ!”

“ทำไม แต่งงานกับฉันมันแยตรงไหน เธอถึงปฏิเสธโดยไม่คิดสักนิด”

“เพราะคุณ...เอ่อ...” สุพรรณิการ์ก็ตรึมฝิปากตัวเอง ก่อนจะส่ายหน้าหรือ “กวาไม่อยากพูดทำร้ายจิตใจคุณ”

บุรุษิหน้ายักชีใส่แม่หางฟ้านางสวรรค์ผู้แสนดี เธอเล่นเกรีนมาเสียขนาดนี้ ขึ้นป่อยค้ำไ้เขาได้อกแตกตาย

ไม่อยากพูดทำร้ายจิตใจเขานั่นหรือ...

โธ...ยายเด็กเปี้ยก!

“บอกมา ฉันต้องการฟังเหตุผล”

“ไม่ค่ะ”

“ต้องบอก ไม่อย่างนั้นฉันจะขังเธอไว้ที่นี่ ไม่ให้เห็นเดือนเห็นตะวันอีกเลย”

คำขู่ของเขาทำให้คนตัวเล็กกว่าตาโต แต่ก็ยังทำใจดีสู้เสือ

“มันผิดกฎหมายนะคะ ทั้งกักขังหน่วงเหนี่ยว ทั้งบังคับให้แต่งงาน ถ้ากวาหนีไปได้ กวาจะพาดำรวจมาจับคุณ”

“มีปัญญาก็เชิญ”

บุรีควรจะหงุดหงิด แต่กลับต้องซ่อนรอยยิ้มเมื่อเห็นท่าทางขึงขังของเธอ ดวงตากลมโตวาววับคูนั่นตวัดค้อนใส่เขา แถมใบหน้าสวยๆ กิ่งอ้ำทว่าคำพูดคำจากลับสุภาพ นี่เขาควรจะกลัวดีไหม

ชายหนุ่มนี้กสงสัยว่าตั้งแต่เกิดมา สุพรรณิการ์เคยด่าทอใครบ้างหรือเปล่า นายประจักษ์เลี้ยงลูกมาอ่อนเกินไป นอกจากคัดค้านเรื่องแต่งงานโดยรวมแล้วหญิงสาวก็จัดว่าเป็นคนหัวอ่อน อ่อนหวาน แถมร่างกายยังบอบบางดูอ่อนแอแบบนี้ ขึ้นอยู่คนเดียวในโลกคงเอาตัวไม่รอด

“ปล่อยกวาค่ะ มันอึดอัด”

“เธอกลัวฉันมากกว่าละมั้ง”

ใบหน้ารูปไข่เยขึ้นทันที

“ไม่กลัวคะ กวาไม่ได้อ่อนแออย่างที่คุณเห็น” หญิงสาวเซ็ดหน้าอย่าง ทำท่ายเหมือนเด็กหัดทรงอย่างไรรายนั้น

เป็นอีกครั้งที่บุรีต้องซ่อนรอยยิ้มไว้ภายใต้ใบหน้าเคร่งขรึม

“ฉันเองก็ไม่ได้ใจบางขนาดทนฟังคำพูดของเธอไม่ได้ เมื่อก็จะพูดอะไรบอกมา ไหนๆ ถูกผู้หญิงปฏิเสธทั้งที ฉันก็อยากรู้ว่าตัวเองบกพร่องตรงไหน”

“สำหรับผู้หญิงคนอื่น คุณอาจจะเพอร์เฟกต์ทุกด้าน แต่สำหรับกวา คุณ...”

“ทำไม”

“แก่”

“อะไรนะ!” บุรีไม่ทันตั้งตัวว่าจะได้ยินคำตอบแบบนี้ และมันก็เสียดแทงหัวใจของเขาจริงๆ

“คุณบังคับให้กวาพูดเอง”

คนตัวใหญ่สบถเบาๆ รู้สึกฉิวขึ้นมาเสียอย่างนั้น คำว่า ‘แก่’ พูดเบาๆ ก็เจ็บแสบไปถึงทรวง

“เราอายุห่างกันแค่สิบห้าปี” เขากัดฟันบอก

“ตอนคุณเรียนมอสี่ กวาเพิ่งจะเกิด”

“เออ...รู้...ไม่ต้องย้ำ!”

“อ๊ย!”

สุพรรณิการ์สะดุ้งเมื่อจู่ๆ ก็มีแรงสั่นสะเทือนที่หน้าท้อง มันมาจากโทรศัพท์ของบุรีซึ่งอยู่ในกระเป๋าทางเกงนั่นเอง แม้เขาจะหงุดหงิดอยู่ แต่ก็จำต้องคลายวงแขนออกจากเอวของเธอ กระนั้นก็ไม่ลืมส่งสายตาเป็นเชิงบังคับบอกกว่าให้ยืนนิ่งๆ อย่าตุกติก

หัวใจของชายหนุ่มขมวดเข้าหากันเมื่อรู้ว่าคนที่ไรโร. มา

“ครับพี่ซังค์ ไซ้...ผมอยู่เชียงใหม่ ครับ...ถือสายรอเดี๋ยว” เขาลดมือลงแล้วหันมาสั่งสุพรรณิการ์ “รออยู่ในนี้ก่อน ฉันจะออกไปคุยธุระข้างนอก”

ว่าแล้วชายหนุ่มร่างสูงก็ก้าวยาวๆ ออกจากห้องไป

หลังฟังรายงานสถานการณ์ที่ไต่จากผู้ช่วยมือขวาจบ บุรีก็ถอนหายใจยาว

“ช่างหัว อยากทำอะไรก็เชิญ บอกทุกคนว่าให้อยู่เฉยๆ ไม่ต้องเข้าไปยุ่ง เสร็จธุระแล้วผมจะกลับไปจัดการเอง ฝากดูแลไว้ด้วยนะพี่ซังค์ เอาละ... ผมต้องวางสายก่อน”

อารมณ์ของชายหนุ่มยิ่งขุ่นมัว เขากลับเข้ามาในบ้านหวังจะเคลียร์กับสุพรรณิการ์ให้จบๆ ไป แต่กลับพบว่าห้องรับแขกว่างเปล่า

“แดงกวา!” เสียงตุตะโกนเรียก ทว่าไร้เสียงขานตอบ

ชายร่างสูงเดินเข้าไปดูด้านในทุกซอกทุกตารางนิ้ว แต่ก็ไม่มีพบหญิงสาวแม้แต่เงา

“บ้าจิบ!”

เขากลับออกมาที่ห้องรับแขกอีกครั้ง และคราวนี้ก็เห็นสิ่งผิดปกติบางอย่าง

กระจกหน้าต่างด้านหลังผ้าม่านถูกเลื่อนออก!

“ยายเด็กแสบ!”

บุรีขบกรามแน่น แล้วรีบวิ่งออกจากบ้านพักไปทันที

สุพรรณิการ์วิ่งสุดฝีเท้าไปตามทางมุ่งหน้าสู่สระบัว หัวใจของหญิงสาวเต้นแรงเหมือนจะกระเด็นกระดอนออกมาอยู่นอกอก เวลานี้ทั้งเหนื่อยและตาลายจนแทบจะเป็นลม แต่ก็ต้องฝืนวิ่งอย่างไม่วิตวิต เพราะเธอไม่ยอมอยู่ที่นี่ แม้พอจะสั่งเสียให้เธอแต่งงานกับบุรีก็ตาม

ใบหน้าซีดเผือดค่อยยิ้มออกเมื่อหนีมาได้ครึ่งทาง เลยจากสระบัวนี้ไปตามถนนด้านขวามือเรื่อยๆ ก็จะถึงทางออกแล้ว เธอกำลังจะเป็นอิสระ

ทว่าจู่ๆ ก็มีหนุ่มฉกรรจ์สองคนจากล็อบบิสเตอร์ตวัดตรงดิ่งมายังเธอเพื่อสกัดกั้น

“คุณแต่งกว่าใช่ไหมครับ”

“ไม่ใช่ค่ะ” หญิงสาวรีบปฏิเสธหน้าตาเหลือหลา

“ไม่ใช่เพราะอะไร” หนุ่มผิวขาวจี้ะหันไปทำหน้างๆ กับเพื่อน

“คุณเขาวี้งมาจากทางโน้น ก็น่าจะใช่หรือเปล่าวะ มาคนเดียวแบบนี้”
คนตัวบี๊กว่าเกาหัวเกรก “เอ่อ...ยังงัยคุณช่วยรอตงนี่ก่อนได้ไหมครับ
น้ำบกกำลังมา”

พอได้ยินชื่อบุรี หัวใจของสุพรรณนิการ์ก็หล่นต๋ลงไปอยู่ที่ตาตุ่ม

“ฉันไม่ใช่คนที่พวกคุณตามหาค่ะ ฉันเป็นแขกของริสอร์ต ออกมา
เดินเล่นเพลินไปหน่อย กำลังจะกลับห้องพักพอดี ช่วยหลีกเลี่ยงด้วยนะค่ะ”
ว่าแล้วก็เบี่ยงตัวหนี แต่สองหนุ่มยังตามมาประกบไม่ลดละ

“เราขัดคำสั่งน้ำบกไม่ได้หรอกครับ โน่นแน่ะ น้ำบกมาแล้ว”

สุพรรณนิการ์หันขวับไปมองแล้วแทบเข้าทรุด เพราะเวลานี้คนตัวใหญ่
ทำหน้าตาบึ้งตึงราวกับยักษ์

แยแล้ว!

หญิงสาวอาศัยจังหวะที่พนักงานทั้งสองเพลอ ออกวิ่งสุดฝีเท้าอีกครั้ง
“จับไว้!”

เสียงตะโกนของบุรีดังแผดลั่น อย่างว่าแต่สุพรรณนิการ์ตกใจเลย อีก
สองคนตรงนั้นก็สะดุ้งโหยงแล้วรีบถลาเข้าไปจุดร่างเล็กไว้ พยายามกระซก
ลากูให้กลับมา

“อย่ารุนแรงไว้ย!”

ขจรกับสายชลมองหน้ากันเล็กลักเมื่อเจ้านายตะโกนล่ำทับ

“เอาไงวะ” ขจรถามความเห็นเพื่อน

“ตัวเล็กๆ แบบนี้แต่แรงเยอะฉิบ ขึ้นปล่อยให้หลุดไป พวกเราสองคน
หัวขาดแน่ จุดไว้ก่อนไอ้จอร์”

“ปล่อยฉันนะ!” สุพรรณนิการ์ยิ่งกระวนกระวายใจเมื่อเห็นบุรีวิ่งเข้ามา
ใกล้ พยายามสับดัตสุดแรง

จังหวะนั่นเอง จู่ๆ สายชลร้องขึ้นเสียงหลงแล้วปล่อยมือกะทันหัน ทำให้ขจรเสียหลักล้ม พานดึงร่างสาวตัวเล็กกระเด็นหวือไปอีกทางอย่างไม่มีตั้งใจ

“เฮ้ย!”

เสียงร้องหลายเสียงดังขึ้นพร้อมกันเมื่อเห็นสุพรรณิการ์ล้มพาดพื้น

“กรี๊ด!”

“ไอ้จร!”

ขจรปากคอสิ้น รีบกระโดดตัวหนีเมื่อบุรีปาดเข้ามาประคองสุพรรณิการ์ให้ลุกขึ้นนั่ง เนื้อตัวของหญิงสาวถลอกปอกเปิก ใบหน้าหวานเหยเก น้ำตาคลอเบ้า

“เจ็บมากหรือเปล่า” บุรีถาม

“จะ...เจ็บเท่าไรค่ะ”

ชายหนุ่มตัวดำส่ายตามองตามันที รองเท้าเปลี่ยนแบบसानขาดรุ่งริ่ง พอเห็นนิ้วเท้าของเธอก็หน้าเครียด รีบอุ้มร่างบางขึ้นแล้วส่งขจรเสียงเฉียบ

“เอารถออกเดี๋ยวนี้ ฉันจะไปโรงพยาบาล!”

“ชะ...ครับ!” ขจรตอบแล้ววิ่งปรี๊ดไปที่รถตู้ โดยมีสายชลตามไปติดๆ ระหว่างข้ามมารับเจ้านาย ขจรถึดไวใส่เพื่อนไม่ได้ “มึงปล่อยมือทำไมวะ ไอ้ชล!”

สายชลมองเพื่อนเหวๆ อย่างสำนึกผิด ก่อนจะตอบเสียงอ่อย

“มดแดงกัดตุตกู”

“ไอ้หอกหักเฮ้ย...มึงนะมึง ถ้ากูเป็นอะไรไป มึงต้องรับผิดชอบด้วย เห็นหน้าน้ำบาก็หัวหรือเปล่า แทบอยากจะบีบคอกูอยู่แล้ว!”

“เออ...น่ากลัวชิบ”

สองสหายกลืนน้ำลายเอือกแทบจะพร้อมกัน เมื่อนึกถึงชะตากรรมของตัวเองที่กำลังรออยู่ในอนาคตอันใกล้

ณาราเข้ามาที่แผนกฉุกเฉิน พอเห็นร่างสูงของบุรุษอยู่ที่หน้าประตูห้องตรวจก็รีบถามไถ่

“แต่งความเป็นยังไงบ้างคะน้าบก”

“เอกซเรย์แล้วกระดูกนิ้วนางกับนิ้วก้อยที่เท้าขวาหัก ต้องเข้าเฟือกไอ้พี่กำลังจัดการอยู่ นอกนั้นก็แค่แผลถลอก” คนเป็นน้ำตอบเสียงเรียบดูอารมณ์สงบนิ่งมากกว่าขจรและสายชลซึ่งยืนหลบอยู่ไม่ไกลนัก

พอได้ยินว่าสุพรรณิการ์อยู่ในการดูแลของหมอพีระพัฒน์ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของน้าชาย เธอก็ค่อยเบาใจ

“ค่อยยังชั่วหน่อยค่ะ ตอนแรกที่รู้ นางและทุกคนที่บ้านตกใจมาก”

“ทำไมนางมาคนเดียว” บุรีถามไปคนละเรื่อง

“หิ...ก็หลานชายคนดีของน้าบกออกไปสังสรรค์กับเพื่อนนะลิคะ ไม่เห็นจะต้องง้อคนพรรคนั้นเลย นางบรรลุนิติภาวะแล้ว จะไปไหนเองก็ได้ไปขับขี่ก็มี”

“แต่มันดึกแล้ว นางไม่ควรออกมาคนเดียว อันที่จริงรออยู่ที่บ้านก็ได้เข้าเฟือกเสร็จแต่งวาก็กลับได้เลย ไม่ต้องแอดมิต”

“ซินนางไม่มา คุณย่ากับคุณป้าได้บ่นหูชาแน่ๆ จริงสิ...นางโทร. รายงานพวกท่านก่อนดีกว่าค่ะ จะได้สบายใจกัน” หญิงสาวปลีกตัวออกไปคุยโทรศัพท์

บุรีละสายตาจากณาราแล้วเดินไปหาขจรและสายชล เห็นทั้งสองตัวเกร็งมองตาแป๋วก็นึกฉิว แต่ก็พยายามสงบอารมณ์ไว้ เพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมันเป็นอุบัติเหตุ แม้คำอธิบายของสายชลมันจะน่าซัดปากลึกผิวะก็ตาม ถ้าจะโทษใครก็ต้องโทษคนที่กำลังให้เพื่อนเขาเข้าเฟือกอยู่นั่นละ บอกให้รอในห้องดีๆ ก็ดันคิดหนี หาเรื่องใส่ตัวแท้ๆ

แต่เรื่องราวมันออกมาในรูปนี้ก็เป็นผลดีต่อเขาอยู่เหมือนกัน

“เอารถตู้กลับไปก่อน เดี่ยวฉันจะกลับรถคุณนาง” เขาบอกสองหนุ่มด้วยน้ำเสียงปกติ

ขจรและสายชลดวงตาเป็นประกายวิบวับ หน้าตาสดชื่น หายจ๋อยเป็นปลิดทิ้ง กุลีกุจอทำตามคำสั่งทันที

“ญาติคุณสุพรรณิกัระคะ”

เสียงเรียกของพยาบาลดังขึ้นที่หน้าประตู บุรีจึงรีบเดินกลับมา

“ครับ”

“คุณหมอทำเผื่อให้คนไข้เรียบร้อยแล้ว คุณเอาใบนี้ไปชำระเงินและรับยาก่อน แล้วค่อยกลับมาที่นี่ เดี่ยวคุณหมอมองจะแนะนำวิธีดูแลคนไข้ระหว่างรักษาตัวที่บ้านให้ฟัง จากนั้นญาติก็พาคนไข้กลับบ้านได้ค่ะ”

ยี่สิบนาที่ต่อมา สุพรรณิกัระก็นั่งซิมอยู่บนรถเข็น หมอศภาพจะขัดขึ้นบุรี ปล่อยให้เขาพากลับรีสอร์ทด้วยรถของณารา เมื่อมาถึงก็พบว่าคุณกานดาและคุณวราชมณยังไม่เข้านอน พวกท่านกำลังรอเธออยู่ หลังจากถามไถ่อาการจนคลายกังวลแล้วจึงค่อยแยกย้ายกันไปพักผ่อน เปิดโอกาสให้หนุ่มสาวอยู่กันตามลำพัง

“เรนอนที่นี่ก็แล้วกัน มีห้องรับแขกอยู่ชั้นล่าง” บุรีบอกหญิงสาวก่อนจะหันไปหาณารา “ฝากนางดูแลแทนกวดด้วย”

“ได้ค่ะ คินนี่นางจะลงมานอนเป็นเพื่อนแทนกวดเอง จันนางขอตัวไปอาบน้ำก่อน น้าบกับนางกวดหาอะไรรองท้องหน่อยดีไหมคะ เมื่อเย็นก็ไม่ได้กินอะไร นางโทร. สั่งป้านวลให้เตรียมไว้แล้ว”

“ขอบใจ” ชายหนุ่มบอกหลาน

เมื่อเหลือกันอยู่เพียงสองคน บุรีก็ถอนหายใจเบาๆ เมื่อเห็นคนบนรถเข็นเอาแต่ก้มหน้าจูด ดูจากอาการแล้วคงจะเจ็บแผล

“หิวหรือเปล่า” เขาถาม

“ค่ะ” สุพรรณิกัระตอบอย่างไม่อิดออด

“ดี เดี่ยวจะได้กินยา”

เขาพาเธอมาที่ห้องอาหาร เปิดสำหรับนิตะก็พบว่านวลกำลังทำอะไรพะเนาง-

หมู๋ไข่เจียวกุ้งสับ และผัดผักรวมมิตรใส่หมูกรอบไว้ให้ หน้าตาน่ารับประทานทีเดียว

ชายหนุ่มร่างสูงเดินไปตักข้าวสวยร้อนๆ ใส่จานนำมาเสิร์ฟให้ถึงที่ และรินน้ำใสแก้วให้ด้วย

“ขอบคุณค่ะ”

ต่างคนต่างนั่งกินข้าวกันเงียบๆ อยู่ครู่ใหญ่ บุรีรู้ว่าสุพรรณนิการ์กำลังอึดอัด ใจจริงเขาอยากดูเธอหลายคำ แต่พอเห็นหน้าางออยๆ นั้นแล้ว ก็ทำไม่ลง

“เจ็บขาแบบนี้ เธอคงต้องอยู่ที่นี่สักพัก”

คนตัวเล็กกว่าเฝ้าริมฝีปาก ก่อนจะเอ่ยเสียงแผ่ว “กวางไม่यरกรวนคุณกับครอบครัวค่ะ”

“ดูเลเด็กตัวเล็กๆ คนเดียวมั่นจะหนักหนาอะไร บอกให้อยู่เธอก็ต้องอยู่ อ้อ...แล้วอย่าหวังว่าจะหนีไปไหนได้อีก คนของฉันทะคอยจับตาดูเธอตลอดเวลา”

“ทำไม่ต้องบังคับกันด้วยคะ กวางไม่यरากอยู่ที่นี่ ไม่यरากแต่งงานกับคุณ คุณเป็นคนหน้าตาดีและเพียบพร้อมทุกอย่าง ต้องมีผู้หญิงอยากรเป็นภรรยาของคุณมากมาย อย่าบังคับฝืนใจกวางเลยนะคะ”

บุรีรู้ว่าเรื่องที่เกิเกิดขึ้นมันออกจะกะทันหันเกินไปสำหรับผู้หญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่ง แต่เขาตัดสินใจแล้ว และไม่คิดจะล้มเลิก จะว่าเขาเห็นแก่ตัวยังงี้ก็ได้

“ถ้าฉันขอร้อง เธอจะอยู่ที่นี่ด้วยความเต็มใจได้หรือเปล่า อย่างน้อยก็จนกว่าจะหายดี ฉันติดหนี้บุญคุณพ่อเธอไว้มาก ถึงเธอจะปฏิเสธฉันไม่เห็นแก่คำสั่งเสียของพ่อ แต่ตัวฉันก็อยากจะชดเชยให้ถึงที่สุด”

พอเขาพูดถึงพ่อ สุพรรณนิการ์ก็รู้สึกผิขึ้นมาทันที

“คุณติดค้างอะไรคุณพ่อกวางคะ”

“เธอไม่จำเป็นต้องรู้ มันเป็นเรื่องของผู้ใหญ่”

“กวางไม่ใช่เด็กแล้ว กวางบรรลุนิติภาวะแล้วค่ะ” หญิงสาวเถียง
 “ถ้าเธอยังเห็นว่าฉันแก่ นั่นก็แปลว่าเธอยังเป็นเด็กน้อยมาก”
 คนตัวเล็กทำหน้าตมเมื่อถูกย้อน ก่อนจะบ่นอุบอิบ “ก็อายุเราห่างกัน”
 “มันน่าจะเป็นข้อดีนะ ฉันโตกว่า สามารถดูแลเธอได้”
 “แต่กวางอยากได้คนที่ เป็นเพื่อน พูดคุยภาษาเดียวกันรู้เรื่องมากกว่า
 ค่ะ”

“แล้วที่เราคุยกันนี้มันภาษาอะไร”
 สุพรรณิการ์ฟังแล้วเลื้อยตามองบนด้วยความลึ้มตัว “คุณมีไลน์
 ไหมคะ”

“ไม่”

“เฟซบุ๊ก อินสตาแกรม ทวิตเตอร์ คุณเล่นหรือเปล่า”

“จำเป็นต้องเล่น?”

“พารากอนล่ะคะ รู้จักไหม”

“อะไร”

“ห้างสรรพสินค้าแถวสยาม”

“อ้อ...” ชายหนุ่มทำหน้านึกออก “รู้จักเซนเตอร์พอยนด์”

“มันถูกรื้อทิ้งไปตั้งนานแล้วค่ะ!”

“อ้อ” เขาทำเสียงรับรู้เนือยๆ ซ่อนยิ้ม แต่คนที่ไม่ทันสังเกตถึงกับต้อง
 กุมขมับ

“น้ำบค่ะ” สุพรรณิการ์เปลี่ยนวิธีใหม่ เพื่อพูดจาดีๆ แล้วเขาจะ
 ใจอ่อน “เราเข้ากันไม่ได้หรอกค่ะ ทั้งมุมมอง นิสัย การใช้ชีวิต และมันอาจ
 จะฟังดูไร้สาระนะค่ะ คือ...กวางอยากใช้ชีวิตให้คุ้มค่า เรียนให้เต็มที่ เล่นให้
 สุดเหวี่ยง ทำอะไรตามใจ ออกท่องเที่ยวเจอผู้คน ได้พบรัก โชคร้ายหน่อย
 ก็อาจจะอกหัก นั่นคือชีวิต กวางอยากทำอะไรก็ตั้งมากมายก่อนแต่งงาน”

บุรีอัมพอดิ เขารวบข้อแล้วเอนหลังมองเธอด้วยสายตานิ่งๆ

“เธอสามารถทำทุกอย่างที่พูดมาได้หลังแต่งงานกับฉัน ฉันอนุญาต

เว้นแต่เรื่องพบรักกับอกหักอะไรนั่นคงต้องตัดออก”

สุพรรณิการ์แทบล้มน้ำที่เพ็งยกขึ้นดื่ม มองเขาตาปริบๆ อยู่หลายวินาที ซึ่งบุรีรู้ว่าเธอต้องการสื่อความหมายอะไร แต่เขาขี้เกียจฟัง

“อืมแล้วใช้ไหม นั่นก็กินยา”

ชายหนุ่มจดยาแล้วรอกะทั่งคนขาเจ็บตึมน้ำตามเรียบร้อยจึงค่อยลุกขึ้น ตอนนั้นเองณาราเดินเข้ามาพอดี คนที่ตั้งท่าจะคุยต่อให้เคลียร์จึงต้องสงบปากสงบคำไว้ก่อน

“เรียบร้อยแล้วใช้ไหมคะ มาค่ะ นางดูแลแสงกวาต่อให้เอง น้ำบักจะได้พัก”

“ฝากด้วย”

“ไม่ต้องเป็นห่วงค่ะ”

สุพรรณิการ์ฟังอาหลานสนทนาโต้ตอบกันเงิบๆ รู้ตัวอีกทีก็ถูกเข็นออกจากห้องอาหารแล้ว บุรีแยกกลับบ้านพักของเขาโดยไม่ได้พูดอะไรกับเธออีกเลย

“เดี๋ยวนางช่วยอาบน้ำให้นะ” ณาราพาคนขาเจ็บเข้ามาในห้องพักรับรองแขก จอctrถเข็นไว้ตรงหน้าห้องน้ำ

“กวางอาบเองดีกว่าค่ะ แคร่รังไม่ให้เปลือกโดนน้ำก็พอ”

“ก็ได้ จึ่งเดี๋ยวนางหยิบชุดให้”

สุพรรณิการ์เพิ่งเห็นว่ากระเป๋าดินทางของเธอวางอยู่บนเตียงเรียบร้อย จึงบอกรหัสให้ณาราโดยไม่ถือสา เนื่องจากเห็นว่าเป็นผู้หญิงด้วยกัน

“แสงกวา”

“คะ?” หญิงสาวเลิกคิ้วขึ้นนิดหนึ่งเมื่อเห็นหลานสาวของบุรีหยุดมือที่กำลังรูดซิปเปิดกระเป๋

“คือ...ที่ห้องอาหารเมื่อกี้ นางได้ยื่นแสงกวาคุยกับน้ำบัก ไม่ได้ตั้งใจจะเสียมารยาทนะ แต่นางอยากรู้ว่าแสงกวาคิดยังไง” ณาราเว้นจังหวะนิดหนึ่ง ก่อนจะถาม “แสงกวาไม่ยากแต่งงานกับน้ำบักจริงๆ เหมอ”

“ค่ะ” คนฟังตอบโดยไม่ต้องคิด

“เพราะแต่งงานเพิ่งพบหน้าบ ก็ยังไม่รู้จักคุ้นเคยกันซะใหม่ เลยคิดว่า มันออกจะกะทันหันเกินไปหน่อย”

“ค่ะ”

“นางเข้าใจความรู้สึกของแต่งงานในตอนนี้นะ แต่ก็อยากบอกให้รู้ว่า แม้ภายนอกหน้าบจะดูดีในสายตาคนอื่น แต่กับคนในครอบครัว หน้าบ น่ารักมาก ใครได้เป็นภรรยาของหน้าบคือโชคดีที่สุด น่าเสียดายถ้าผู้หญิง คนนั้นจะไม่ใช่แต่งงาน คือ...นางก็แค่ให้ข้อมูลเฉยๆ นะ”

“แต่เราไม่ได้รักกัน แถมอายุก็ห่างกันมาก”

“เอาจริงๆ แล้วอายุมันไม่ใช่อุปสรรคหรอกนะ มีหลายคู่ที่แต่งงาน อยู่กินด้วยกันอย่างมีความสุข มันอยู่ที่การปรับตัวและยอมรักกันและกัน”

“ไม่มีเวลาปรับตัวหรอกค่ะ หน้าบจะให้กวางแต่งงานทำเดียว” คน ตัวเล็กบอกลางถอนหายใจ

“แต่งงานยังไม่ปรับ แต่น้าบเขาทำไปก่อนแล้วนะ”

“คะ?” สุพรรณิการ์ทำหน้าง

“ก็...” ฌาราคี้อยู่มางๆ เมื่อนึกถึงน้ำชาย “นอกจากคนในครอบครัว และลูกน้อง แต่งกวางเป็นผู้หญิงคนแรกที่หน้าบยอมคุยด้วยเกินหนึ่งนาที่ และวันนี้นางก็เห็นหน้าบใจเย็นเหมือนน้ำแข็งมากที่สุด ทั้งที่แต่งงานทำให้ เขาโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงตลอดเวลา นี่ถ้าเป็นคนอื่นนะ มีหัวนม”

“นม...”

“อย่าทำหน้าอย่างนั้นสิ หน้าบไม่ทำร้ายผู้หญิงหรอก นางแค่พูดเล่น” ฌาราคีหัวเราะแล้วรื้อกระเป๋าเดินทางต่อ ค้นเจอชุดนอนลูกไม้สีขาวสะอาด เนื้อนุ่มได้ก็เดินมายื่นให้คนบนรถเข็น

“ขอบคุณค่ะ” สุพรรณิการ์เอ่ยเบาๆ

“แต่งงานเหลือตัวคนเดียวแล้ว จะใช้ชีวิตต่อไปยังไงควรคิดให้ รอบคอบ มีคนดูแล ดีกว่าไม่มีใครเลยนะ แต่ก็เอาเถอะ แต่งกวางต้องอยู่

ที่นี้อีกหลายวัน ค่อยๆ คิดไปได้ มีอะไรก็คุยกับนางเนอะ”

หลานสาวของบุรีทิ้งคำพูดสุดท้ายไว้เพียงเท่านั้น ทว่ากลับทำให้
สุพรรณิการ์นอนไม่หลับตลอดทั้งคืน